

tmmob
makina mühendisleri odası

ODA RAPORU

TÜRKİYE'DE DEPREM GERÇEĞİ VE TMMOB MAKİNA MÜHENDİSLERİ ODASI'NIN ÖNERİLERİ

Genişletilmiş İkinci Baskı

Nisan 2012

Yayın No: MMO/587

tmmob
makina mühendisleri odası

Meşrutiyet Caddesi No: 19 Kat: 6-7-8
Tel: (0 312) 425 21 41 ◆ Faks: (0 312) 417 86 21
e-posta: mmo@mmo.org.tr
<http://www.mmo.org.tr>

YAYIN NO: MMO/587

ISBN: 978-605-01-0355-7

Bu yapıtın yayın hakkı Makina Mühendisleri Odası'na aittir. Kitabın hiçbir bölümü değiştirilemez. MMO'nun izni olmadan kitabın hiçbir bölümü elektronik, mekanik vb. yollarla kopya edilip kullanılamaz. Kaynak gösterilmek kaydı ile alıntı yapılabilir.

1. Baskı: Mart 2010 / Ankara

2. Baskı: Nisan 2012 / Ankara

Baskı

Ankamat Matbaacılık San. Ltd. Şti
Tel: (0312) 394 54 94 -95

sunuş

Depremler doğal afetlerin başında gelmektedir. Etkileri açısından doğal afetlerin yüzde sıralaması % 61 deprem, % 15 toprak kayması, % 14 sel, % 5 kaya düşmesi, % 4 yangın ve % 1 çığ şeklindedir.

Bilim, mühendislik ve akla aykırı uygulamalar ile rant politikaları nedeniyle, ülkemiz bir “deprem ve afet ülkesi” de olmuştur. GSMH’nin her yıl ortalama % 3’ü ile % 7’si afet zararlarını karşılamaya harcanmaktadır. Gerçekte hepsi birer doğa olayı olan deprem, heyelan, çığ/kaya düşmesi, su baskını v.b. olaylar bilinçsizce verilmiş yer seçimi kararları, mühendislik verilerinden yoksun imar planları, düşük standartlarda ve mühendislik hizmeti görmemiş yapı üretimi, kısaca ranta dayalı hızlı, düşük nitelikli, tasarımsız, plansız kentleşme ve sosyo-ekonomik politikalar sonucu insani, sosyal ve ekonomik yıkımlara dönüşmektedir. Türkiye’nin deprem sorunu bu bağlamda ve bir bütünsellik içinde ele alınmalıdır.

Türkiye aktif bir deprem kuşağı üstünde bulunmaktadır. Ülke topraklarının, sanayisinin ve barajlarının büyük bir kısmı deprem kuşağı içinde yer almaktadır.

Ülkemizin 81 ilinin 55’inin Birinci Derecede Deprem Bölgesinde bulunması, ancak depremlerle birinci dereceden bağı bulunan Yapı Denetim Yasası’nın önce yalnızca 19 ili kapsamına alması, diğer illerde ise ancak 1 Ocak 2011’den itibaren geçerli olması, Türkiye’deki deprem önlemlerinin yetersizliğine ilişkin ciddi bir ipucu sunmaktadır.

Deprem Şurası, Ulusal Deprem Konseyi gibi girişimlerin devre dışı bırakıldığı bir coğrafyada deprem öncesi, deprem sırası ve deprem sonrası önlemler bütünlüğüne dikkat çekmek sanıldığı kadar önem taşımaktadır.

Deprem, jeoloji ve jeofizikten, şehir planlılığı, inşaat, mimarlık, elektrik, makina mühendisliği disiplinlerine dek çok bilimli bir mühendislik, mimarlık alanıdır. Ancak ülkemizde gerek depremler gerekse birçok toplumsal olay ve durum açısından mühendisliğe gereken pozitif önem verilmediği ve hatta geriletmeye çalışıldığı için zincirleme birçok sorun oluşmakta ve gereken katkılar alınamamaktadır.

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) Makina Mühendisleri Odası (MMO) bu duruma karşı etkin bir duruş sergilemekte; kendi meslek ve uzmanlık alanlarından hareketle kamuoyunu aydınlatmaya; mühendislik eğitim, belgelendirme ve mesleki teknik denetim esas ve standartlarının yerleşmesine özel bir önem vermektedir.

TMMOB MMO, konut, sanayi, enerji, ulaşım v.b. birçok alana dek uzanan tesisat-mekanik tesisat sistemlerinin toplumsal yaşam, deprem ve diğer afetlerde taşıdığı

önem itibarıyla bu raporu 2008 yılında bir ön çalışma olarak gündemine almış, 2010 yılında yayınladığı raporun üzerinde bazı güncellemeler yapmıştır.

Odamız meslek ve uzmanlık alanlarına giren mekanik tesisat uygulamalarının deprem öncesi, deprem sırası ve deprem sonrası önlemlerde önemli bir yeri bulunmaktadır. Odamız bu konularla birlikte ülkemizdeki deprem gerçeğine bütünlüklü olarak bakmaya çalışan bu rapor ile gerekli olan toplumsal, kamusal bilinçlenmeye bir katkı koymayı amaçlamaktadır.

Raporun hazırlanmasında emeği geçenlere teşekkür eder, her çalışmamızın olduğu gibi bu raporun da üyelerimiz, komisyonlarımız ve kamuoyunun sorumlu katkılarına açık olduğunu ifade etmek isteriz.

Nisan 2012

**TMMOB Makina Mühendisleri Odası
Yönetim Kurulu**

İçindekiler

I. 1900 SONRASI TÜRKİYE'DEKİ DEPREMLER.....	1
II. MARMARA DEPREMİ	9
Marmara Depreminin Ülke Ekonomisine Etkisi	14
Büyük Çaplı Bir Marmara Depreminin Yaratacağı Olası Ekonomik, Sosyal Tahribat.....	16
III. VAN DEPREMİ	19
“Van’dan Sesleniyoruz, Sesimizi Duyan Var mı?”.....	19
Yapı Durumu	25
IV. DEPREME KARŞI ALINAN ÖNLEMLER VE MEVCUT DURUM	29
Genel Durum	29
Ulusal Deprem Stratejisi Eylem Planı Taslağı 2012-2013 Üzerine	32
Yapı Denetiminin Önemi ve Mevcut Durumu.....	41
Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun Tasarısı.....	51
Depremi Bekleyen İstanbul’da “Yapı Denetimi”nin Durumu İçler Acısı	54
Deprem Bölgesindeki Sanayi Tesisleri, Enerji, Boru ve Yakıt Hatları Kentleri Patlamaya Açık Birer Bomba Durumuna Getiriyor.....	55
V. MAKİNA MÜHENDİSLİĞİ UZMANLIK ALANLARI ÖNLEMLERİ.....	57
Doğalgaz Projelendirme ve Tesisat Montaj Faaliyetlerinin MMO’dan Yetki Belgeli Mühendislerce Yapılması Gerekmemektedir	57
Depremlere Karşı Alınması Gereken Tesisat Önlemleri	58
VI. DEPREM SORUNUNA KALICI ÖNLEMLER İÇİN ÖNERİLER	67
Ek: Türkiye Deprem Haritası	72

SAYFA 6 BOŞ

I. 1900 SONRASI TÜRKİYE’DEKİ DEPREMLER

Türkiye en etkin deprem kuşaklarından biri üzerinde (Akdeniz-Alp-Himalaya) yer almaktadır. Dünyadaki toplam depremlerin beşte birinin meydana geldiği bu kuşak, birbirine karşıt olarak uzanan kırıkların oluşturduğu bir ağ görünümü ile Türkiye’yi, Kuzey, Güney ve Batı’dan üç aslı kırık sistemiyle kat etmekte, bu aslı sistemlere, yerel kırık zonları da eklenmektedir. Deprem haritası ve bu haritaya esas sismisite verilerine göre, Türkiye topraklarının % 93’ü deprem bölgeleri içinde yer almaktadır. Öyle ki Türkiye’de son 12 yılda, 2000 Ocak–2012 Nisan’ı arasında irili ufaklı 68 bin 837; yalnızca 1 Mart 2011 –31 Mart 2012 tarihleri arasında ise 1.012 deprem yaşanmıştır.

Yeryüzünde 600 milyon insanın deprem açısından riskli bölgelerde yaşadığı tahmin edilirken Türkiye nüfusunun ise % 98’i deprem tehdidi altında yaşamaktadır. Sanayi kuruluşlarının % 98’i deprem bölgelerinde ve % 73’ü de aktif fay zonları içinde yer almaktadır. Aynı şekilde barajlarımızın % 95’i bu tehlikeli topraklar üzerinde bulunmaktadır.

Diğer yandan enerji santralleri ve deprem ilişkisi de ilginç sonuçlar üretmeye adaydır. Yapılan bir araştırmaya göre, 1996 yılında enerji santrallerinin sayısı 124 iken, 122’si deprem riski taşıyordu ve 65 tanesi Birinci Derece Deprem Bölgesinde yer alıyordu. Bugün ise özelleştirmeler sonucu yaklaşık olarak 1.344 enerji santrali bulunmakta ve 580’i (% 43’i) Birinci Derece Deprem Bölgesinde yer almaktadır. Bu durum söz konusu riskin büyüdüğü anlamına gelmektedir.

1900 yılından bugüne kadar Türkiye’de belli başlı 182 büyük deprem yaşanmıştır. Aşağıda 1900 yılından 2011 yılı sonuna kadar Türkiye’de gerçekleşen depremlere ilişkin bilgiler bulunmaktadır.*

---

* 2006 sonrasında Van depremi hariç can kaybı ve bina ağır hasarına yol açan büyük deprem olmamıştır.

Tablo 1. 1900’den Bu Yana Yaşanan Başlıca Depremler

YER	Tarih	Ağır Hasarlı Bina	Can Kaybı
Kağızman	1900-07-12	2.000	140
Erzurum	1901-11-08	10.000	
Çankırı	1902-03-09	3.000	4
Malazgirt	1903-04-28	4.500	2.626
Patnos	1903-04-28	12.000	3.560
Göle	1903-05-28	8.000	1.000
Zara	1905-02-10	1.500	
Çemişgezek	1905-12-04	15	
Mürefte	1912-08-09	5.540	216
Afyon-Bolvadin	1914-10-04	1.700	400
Tokat	1916-01-24	5.000	500
Soma	1919-11-18	16.000	3.000
Çaykara	1924-05-13	700	50
Pasinler	1924-09-13	4.300	310
Afyon-Dinar	1925-08-07	2.043	3
Milas	1926-02-08	598	2
Finike	1926-03-18	190	27
Kars	1926-10-22	1.100	355
İzmir-Torbalı	1928-03-31	2.100	50
Sivas-Suşehri	1929-05-18	1.357	64
Hakkari Sınırı	1930-05-06	3.000	2.514
Denizli-Çivril	1933-07-19	200	20
Bingöl	1934-12-15	200	12
Erdek	1935-01-04	600	5
Digor	1935-05-01	1.300	200
Kars-Kötek	1936-03-23	100	
Kırşehir	1938-04-19	3.860	149
Kırşehir	1938-12-16	300	
İzmir-Dikili	1939-09-22	1.235	60

Türkiye'de Deprem Gerçeği ve TMMOB Makina Mühendisleri Odası'nın Önerileri

Tercan	1939-11-21	500	43
Erzincan	1939-12-26	116.720	32.962
Niğde	1940-01-10	586	58
Kayseri-Develi	1940-02-20	530	37
Yozgat	1940-04-13	1250	20
Muğla	1941-05-23	500	2
Van-Erciş	1941-09-10	600	194
Erzincan	1941-11-12	500	15
Muğla	1941-12-13	400	
Bigadiç-Sındırgı	1942-11-15	1.262	7
Osmancık	1942-11-21	448	7
Çorum	1942-12-02	300	26
Çorum	1942-12-11	816	25
Niksar-Erbaa	1942-12-20	32.000	3.000
Adapazarı-Hendek	1943-06-20	2.240	336
Tosya-Ladik	1943-11-26	25.000	2.824
Bolu-Gerede	1944-02-01	20.865	3.959
Düzce	1944-02-10	900	
Mudurnu	1944-04-05	900	30
Gediz-Uşak	1944-06-25	3.476	21
Ayvalık-Edremit	1944-10-06	1.158	27
Adana-Ceyhan	1945-03-20	650	10
Van	1945-07-29	2.000	12
Van	1945-11-20	1.000	
Denizli	1945-12-21	400	190
Kadınhan-Ilgın	1946-02-21	509	2
Varto-Hınıs	1946-05-31	1.986	839
Harmancık	1949-02-05	150	
İzmir-Karaburun	1949-07-23	824	1
Karlıova	1949-08-17	3.000	450
Kığı	1950-02-04	100	20
İskenderun	1951-04-08	13	6

Türkiye’de Deprem Gerçeği ve TMMOB Makina Mühendisleri Odası’nın Önerileri

Kurşunlu	1951-08-13	3.354	52
Hasankale	1952-01-03	701	133
Misis	1952-10-22	511	10
Yenice-Gönen	1953-03-18	9.670	265
Karaburun	1953-05-02	73	
Edirne	1953-06-18	323	
Kurşunlu	1953-09-07	230	2
Aydın-Söke	1955-07-16	470	23
Eskişehir	1956-02-20	1.219	2
Fethiye	1957-04-25	3.100	67
Bolu-Abant	1957-05-26	4.201	52
Başköy	1957-07-07	300	
Köyceğiz	1959-04-25	59	
Hınıs	1959-10-25	300	18
Bitlis	1960-02-26	80	
Germencik	1960-04-10	100	
Tokat	1960-07-26	22	
Marmaris	1961-05-23	61	
Muş	1962-02-10	97	
İğdir	1962-09-04		1
Denizli	1963-03-11	54	
Çınarcık-Yalova	1963-09-18	230	1
Denizli	1963-11-22	298	
Siirt	1964-03-24	100	1
Malatya	1964-06-14	678	8
Manyas	1964-10-06	5.398	23
Salihli	1965-03-02	150	12
Denizli-Honaz	1965-06-13	488	14
Karlıova	1965-08-31	1.500	
Varto	1966-03-07	1.100	14
Adana-Bahçe	1966-04-07	100	
Varto	1966-07-12	90	12

Türkiye'de Deprem Gerçeği ve TMMOB Makina Mühendisleri Odası'nın Önerileri

Varto	1966-08-19	20.007	2.394
Adana-Bahçe	1967-04-07	91	
Adapazarı	1967-07-22	5.569	89
Pülümür	1967-07-26	1.282	97
Akyazı	1967-07-30		2
Amasra-Bartın	1968-09-03	2.073	29
Bingöl-Elazığ	1968-09-24		2
Fethiye	1969-01-14	42	
Gönen	1969-03-03	20	1
Demirci	1969-03-23	1.100	
Demirci	1969-03-25	1.826	
Alaşehir	1969-03-28	4.372	41
Karaburun	1969-04-06	443	
Gediz	1970-03-28	9.452	1.086
Çavdarhisar-Kütahya	1970-04-19	41	
Demirci	1970-04-23	150	
Gürün	1970-07-02	150	1
Burdur	1971-05-12	1.389	57
Bingöl	1971-05-22	5.617	878
Sarıkamış	1972-03-22	100	
Ezine	1972-04-26	400	
Van	1972-07-16	400	1
İzmir	1974-02-01	47	2
Gelibolu	1975-03-27	980	7
Lice	1975-09-06	8.149	2.385
Kars-Susuz	1976-03-25	762	2
Doğu Beyazıt	1976-04-02	236	5
Ardahan	1976-04-30	300	4
Denizli	1976-08-19	887	4
Çaldıran-Muradiye	1976-11-24	9.552	3.840
Lice	1977-03-25	210	8
Palu	1977-03-26	842	8

İzmir	1977-12-09	11	
İzmir	1977-12-16	40	
Foça	1979-06-14	22	
Antakya	1981-06-30	2	
Muş-Bulanık	1982-03-27	424	
Biga	1983-07-05	85	3
Erzurum-Kars	1983-10-30	3.241	1.155
Erzurum-Balkaya	1984-09-18	187	3
Malatya-Sürgü	1986-05-05	824	8
Malatya-Sürgü	1986-06-06	1.174	1
Kars-Akyaka	1988-12-07	546	4
Erzincan-Tunceli	1992-03-13	6.702	653
Dinar	1995-10-01	4.909	94
Çorum-Amasya	1996-08-14	707	
Çorum-Amasya	1996-08-14		
Antakya	1997-01-22		
Karlıova	1998-04-13	69	
Adana-Ceyhan	1998-06-27	10.675	
Kayseri	1998-12-14	45	
Gölcük-Kocaeli	1999-08-17	66.441	17.408
Gölcük-Kocaeli	1999-09-13		
Marmara Adası	1999-09-20		
Düzce-Bolu	1999-11-12	15.389	845
Orta-Çankırı	2000-06-06	2.106	
Uruş-Güdü	2000-08-22		
Hendek-Akyazı	2000-09-23		
Bolvadin-Afyon	2000-12-15	250	6
Sultandağı-Afyon	2002-02-03	4.401	42
Pülümür-Tunceli	2003-01-27	67	1
Merkez-Bingöl	2003-05-01	7.800	184
Urla-İzmir	2003-04-10		
Bandırma-Balıkesir	2003-06-09		

Türkiye'de Deprem Gerçeği ve TMMOB Makina Mühendisleri Odası'nın Önerileri

Doğanyol-Malatya	2003-07-13		
Buldan-Denizli	2003-07-23		
Buldan- Denizli	2003-07-26		
Buldan- Denizli	2003-07-26		
Buldan- Denizli	2003-07-26		
Merkez-Adıyaman	2004-02-26		
Merkez-Bingöl	2004-03-03		
Aşkale-Erzurum	2004-03-25	1.212	10
Aşkale-Erzurum	2004-03-28		
Doğubeyazıt-Ağrı	2004-07-02	531	
Gökova Körfezi-Muğla	2004-08-04		
Gökova Körfezi-Muğla	2004-08-04 00:00:00		
Sivrice-Elazığ	2004-08-11		
Ula-Muğla	2004-12-20		
Merkez-Hakkari	2005-01-25	82	3
Karlıova-Bingöl	2005-03-12	760	
Karlıova-Bingöl	2005-03-14		
Bala-Ankara	2005-07-30		
Urla-İzmir	2005-10-17	96	
Urla-İzmir	2005-10-17		
Seferihisar-İzmir	2005-10-20	100	
Pötürge-Malatya	2005-11-26		
Yedisu-Bingöl	2005-12-10		
Erciş-Van	2011-10-23		604
Van Merkez	2011-11-09	17.005	40
TOPLAM		571.300	93.107

Kaynak: T.C. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı Afet İşleri Genel Müdürlüğü Deprem Araştırma Dairesi Başkanlığı Sismoloji Şube Müdürlüğü

1900–2012 yılları arasında Türkiye’de 225 büyük deprem meydana gelmiştir. Bu depremlerde resmi verilere göre 86 bin 644 insanımız hayatını kaybetmiş, 566 bin yıkık veya ağır hasarlı konut tespit edilmiştir.* Güvenilir kaynaklarca yukarıdaki 182 deprem üzerinde yapılan incelemelere göre: Bu depremlerden 25’i ile ilgili can kaybı ve ağır hasarlı bina verisi bulunmamaktadır. 182 depremin 70’inde can kaybı yaşanmayan bina ağır hasarı oluşmuş; 3’ünde ise can kaybı yaşanmış, bina ağır hasarı gerçekleşmemiştir. Diğer 157 depremden 12’si Cumhuriyet öncesi dönemde (1900–1919) olmuş, bu depremlerde toplam 11 bin 446 kişi ölmüş, 69 bin 255 bina hasar görmüştür. Toplamda ise 1900’lerden bugüne dek yaşanan ve ağır hasarlı bina ve can kaybı verileri bulunan 157 depremden 93 bin 107 kişi ölmüş, 571 bin 370 bina ağır hasar görmüştür.

Bu depremlerden gerek can kaybı gerekse ağır hasarlı bina açısından en büyük ikisi 1939 Erzincan depremi ile 1999 Gölcük merkezli Marmara depremidir. Erzincan depreminde 116 bin 720 bina ağır hasar görmüş ve 32 bin 962 yurttaşımız yaşamlarını kaybetmiştir. 1999 Marmara depreminde ise 112 bin 724’ü yıkık ve ağır hasarlı olmak üzere toplam 376 bin 479 konut ve işyerinde hasar saptanmış ve resmi rakamlara göre 17 bin 408 ve/veya 17 bin 480 yurttaşımız yaşamlarını kaybetmiştir.**

20. yüzyılda dünyada, 16’sı yüzyılın ilk yarısında olmak üzere gerçekleşen 31 büyük çaplı deprem arasında Türkiye’den Gölcük ve Erzincan Depremleri yer almıştır. 20. yüzyılda dünyada yaşanan depremlerde toplam 1 milyon 548 bin 450 kişi ölmüştür.

---

* T.C. Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı Deprem Dairesi Başkanlığı, Deprem Riskinin Araştırılarak Deprem Yönetiminde Alınması Gereken Önlemlerin Belirlenmesi Meclis Araştırma Komisyonu Raporu

** Bayındırlık ve İskan Bakanlığı Afet İşleri Genel Müdürlüğü Deprem Araştırma Dairesi Başkanlığı Sismoloji Şube Müdürlüğü verilerine göre, Marmara depreminde 17 bin 408 kişi, Boğaziçi Kandilli Rasathanesi verilerine göre de 17 bin 480 kişi ölmüştür.

II. MARMARA DEPREMİ

17 Ağustos 1999’da merkez üssü Kocaeli/Gölcük olan ve Marmara Depremi olarak da anılan depremi yakın tarihimizdeki diğer depremlerden ayıran, yarattığı yıkımın boyutları oldu. 7,8 şiddetinde gerçekleşen Marmara Depreminin etkileri esas olarak Marmara Bölgesinde yaşandı ancak Ankara’dan İzmir’e kadar geniş bir alanda da ciddi etkileri görüldü.

Resmi rakamlara göre bu depremde 17 bin 480 kişi öldü, 43 bin 953 kişi yaralandı ve 505 kişi de sakat kaldı. 327 bin 871 konut, 48 bin 508 işyeri, toplamda 376 bin 479 konut ve işyeri hasar gördü*. 133 bin 683 bina çöktü, 600 bin kişi evsiz kaldı.

Resmi olmayan rakamlara göre ise, ölü sayısı 50 bin, yaralı sayısı 100 bine yakındır.

Bu depremde yalnızca Gölcük ilçesi itibarıyla ise 5 bin 383 kişi ölmüştür. Bu, Gölcük’te o tarihte yaşayan her 5 kişiden birinin öldüğü anlamına gelmektedir.

Marmara Depreminden geniş bir alan ve yoğunlukta yaklaşık 16 milyon insan değişik düzeylerde etkilendi.

Marmara Depreminde illere göre saptanan ölü sayıları şöyledir.

Bolu	:	270
Bursa	:	268
Eskişehir	:	86
İstanbul	:	981
Kocaeli	:	9.477
Sakarya	:	3.891
Yalova	:	2.504
Zonguldak	:	<u>3</u>
Toplam	:	17.480

---

* Kocaeli, Sakarya ve Yalova’da yapılan hasar tespitlerinin % 30’una konut ve işyeri sahibi vatandaşlar tarafından itiraz edilmiş, itiraz kabulleri ise Kocaeli’nde % 86, Sakarya’da % 50, Yalova’da % 42 oranında olmuştur. Zira hasar tespiti yapan 1.200 personelin tamamı konuyla ilgili yeterli eğitimden geçmemiştir. Daha önemlisi hasar tespit kriterlerinin netlikle belirtilmemiş olması da hasar tespitini sorunlu kılan bir faktör olmuştur.

Depremden yaklaşık 3 ay sonra 12 Kasım 1999 tarihinde merkez üssü Düzce olan 7,5 şiddetinde bir depremin daha yaşandığı bölgede ikinci büyük deprem sonucunda da 763 kişi yaşamını kaybetti.

Toplam hasar gören 376 bin 479 konut ve işyeri içinde yıkık ya da ağır hasarlı konut sayısı 112 bin 724, orta hasarlı konut sayısı 124 bin 131, az hasarlı konut sayısı ise 139 bin 524’tür.

Buna karşın konut yapımında Kocaeli’nde 17 bin 348, Sakarya’da 7 bin 28, Düzce’de 8 bin 4, Bolu’da bin 458, İstanbul’da bin 209, Yalova’da 5 bin 508, Bursa’da 80 ve Eskişehir’de 30 olmak üzere toplam 40 bin 665 konut yapımı planlanması ve nihai planda toplam 43 bin 53 konut yapılmış olması dikkat çekicidir.

Bu konutların 2 bin 574’ünün hibe yoluyla, 12 bin 68’inin Dünya Bankasınca, 15 bin 502’sinin Avrupa Konseyi Kalkınma Bankası kredisıyla, 3 bin 50’sinin Avrupa Yatırım Bankası kredisıyla, 7 bin 650’sinin bütçeye konulan ödenekle yapımı planlanmıştır. Burada kamunun payının % 17 gibi düşük bir oranda kalması düşündürücüdür.

Tablo 2. Marmara Depremi Sonrası Yapılan Konut Sayıları ve Finansman Kaynakları

İLLER	Hibe	Dünya Bankası (PUB)	Avrupa Yatırım Bankası (PUB)	Bayındırlık ve İskân Bakanlığı	Avrupa Konseyi Kalkınma Bankası	Toplam
Kocaeli	656	8.480	1.120		7.520	17.776
Sakarya	1.488	2.572	1.000		3.168	8.228
Düzce		1.004	466	7.000		8.470
Bolu					1.734	1.734
İstanbul				650	160	1.928
Yalova	358				5.118	5.476
TOPLAM	3.061	12.056	2.586	7.650	17.700	43.053

Kaynak: Afet İşleri Genel Müdürlüğü, Kriz Merkezi

Ayrıca depremzedelerden ev almak veya kendi arazisi üzerine konut yapmak isteyenlere 6 milyar TL tutarında kredi verilmesi planlanmıştır. Ancak bunun konut yapımında ciddi bir sayısal gösterge oluşturmayacağı bellidir. Şöyle ki afetzedelerin kendi arsaları üzerinde bina bedelinin yarısı oranında kredi yardımı alarak evlerini yapmaları yöntemi ile yaklaşık 8 bin konut yapılmıştır.

Hak sahiplerinin ülkenin herhangi bir kentinde tamamlanmış konutlardan satın almaları için kredi desteği sağlanması yönteminden de 6 bin kişi yararlanmıştır.

Deprem sonucu oluşan konut açığı ise halen sürmektedir. 2008 yılı itibarıyla 58 bin konut açığı bulunmaktadır.

Tablo 3. Marmara Bölgesinde Konut Durumu

İLLER	Yıkılan Konut	Yapılan Konut	Konut Açığı
Sakarya	24.588	8.264	16.324
Kocaeli	34.275	17.860	16.415
Yalova	14.113	5.478	8.635
Düzce	24.588	8.756	15.832
Bolu	2.532	1.734	798
Toplam	91.853	42.902	58.004

Kaynak: Afet İşleri Genel Müdürlüğü verileri

Yapılan konutların büyük bir kısmına depremzedeler yerleşmiş, fakat yer seçiminde yapılan hatalar, yapılan konutların depremzede vatandaşların ihtiyaçlarına uygun olmaması gibi nedenlerle bir kısım kalıcı konut boş durumda kalmıştır. Bu durum afet yönetimi kapsamında yeniden inşa aşamasında da önemli hatalar yapıldığını göstermektedir.

Böylesi büyük maddi-manevi yıkım ve kayıplara yol açan bu depremin vicdani ve hukuki açıdan adil sonuçlara yol açacak şekilde soruşturulması ve sorumluların hesap vermesi gerekmektedir. Ancak geçen süre içinde, sorumluluk silsilesinin belirsizliği, adli sistemin ve bilirkişilik kurumunun yetersizliği v.b. etkenler çelişkili kararlar oluşmasına ve açılan davaların sonuçsuz kalmasına neden olmuştur. Oysa bu süreçte asıl sorumlu olan kamu yöneticileri, birkaç örnek dışında ciddi bir yargılamaya tabi tutulmamış, tutulamamıştır. Kamu görevleri yargı-

lama usulleri açısından izne tabi ve koruma altındadır. Bu nedenle açılan genel sorumluluk davalarında genellikle yetkisizlik kararı verilebilmektedir.

Marmara Depreminden sonra inşaat hatalarından dolayı çöken binalarda oluşan ölüm ve yaralanmalara sebebiyet vermektten dolayı binaların müteahhitlerine yaklaşık 2.100 dava açıldı. Bu davalardan 1.800’ü Şartlı Salıverme Yasası ve hukuki boşluklardan dolayı cezasız kalmıştır. Geriye kalan 300 davanın 110 kadarına ceza verilse de çoğu ertelenmiştir. Diğer davalar ise 16 Şubat 2007 günü 7,5 yıllık zaman aşımı sürelerini doldurmuş ve düşmüştür.

Deprem sonrası açılan davaların bir kısmına örnek oluşturması bakımından aşağıdaki bilgiler önem taşımaktadır.

- Düzce Ersoy Apartmanı: 36 kişi öldü, dava zaman aşımına uğradı.
- Düzce Ömür Hastanesi: 11 kişi öldü, dava zaman aşımına uğradı.
- Yalova Ceylankent Sitesi: 98 kişi öldü, 2 sanığa verilen hapis cezaları ertelendi.
- Kocaeli Ubay Apartmanı: 58 kişi öldü, müteahhit hakkında verilen ceza ertelendi.
- Yüksel Sitesi: 316 kişi öldü, 5 sanığa verilen çeşitli cezalar ertelendi.
- Can Göçer ve Zafer Coşkun: Veli Göçer’in oğlu ile ortağı yakalanamadığı için haklarındaki dava zaman aşımına girdi.
- Sakarya: 695 davadan sadece 5 kişiye ceza çıktı, diğer davalar zaman aşımına uğradı.
- Kocaeli: 600 dava açıldı, 12 kişi 10’ar ay hapis cezası aldı. 6’sının cezası infaz edildi, 6’sı için süre istendi.
- Yalova: 173 dava açıldı, hemen hemen tamamı sonuçlandı. Ceza aldığı bilinen tek isim olan Göçer 18 yıl 9 ay hapse mahkûm edildi.
- Düzce: Yaklaşık 220 dava açıldığı sanılıyor. Yargılamalar sonucu hiç kimse cezaevine girmedi.

Temyiz edilen bazı davalarda, suçun oluştuğu tarih olarak, depremin gerçekleştiği değil, binanın yapıldığı tarih esas alındığı için “zaman aşımı” nedeniyle dava sonuçları ortadan kaldırılmıştır. Fakat Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulu suçun oluştuğu süreyi depremin olduğu tarih olarak belirleyince zaman aşımı süresi 2007 Şubat ayına kadar uzamış, ama bu kez de davalar süresinde sonuçlanamayınca, yargılananlar “zaman aşımı” dolayısıyla yine kurtulmuşlardır.

Davalara bütünsel olarak bakıldığında, yargıya intikal eden olay sayısının, toplam hasarlı bina sayısının oldukça küçük bir kısmı olduğu anlaşılmaktadır. Birçok bina için dava açılmamıştır. Bunun en önemli nedeni, birçok yerde enkazın yeterli inceleme olanağı vermeyecek biçimde ortadan kaldırılmasıdır. Bir diğer neden de birçok bina için dava açacak insanların bulunmaması ya da ortaya çıkamamasıdır.

Aynı zamanda açılan davalar içinde cezai hükümle sonuçlananların oranı da oldukça düşük bulunmaktadır. Bu durumun en önemli nedenleri, mahkemelerin ve mahkeme bilirkişilerinin ihtisaslaşmamış olmasından kaynaklanan hatalı raporları, yorumları ya da sorumluluk isnat edilen kişilerin somut olarak tanımlanamamalarıdır.

Sayıştay’ın “Bayındırlık ve İskân Bakanlığının Marmara ve Düzce Depremleri Sonrası Faaliyetleri Hakkında Performans Denetim Raporu”na göre hasar tespit çalışmaları için 1.200 teknik personel görevlendirilmiş ve 20 günde 334 bin konut ve işyerinin hasar tespiti yapılmıştır. Yani bir görevli günde ortalama 14 bina hasar tespiti yapmıştır.

İlk belirlemelere göre; konut ve işyerlerinin 77 bin 345’inin yıkık ya da ağır hasarlı, 77 bin 169’unun orta hasarlı, 89 bin 872’sinin az hasarlı olduğu tespit edilmiştir. Hasar tespitlerine itiraz için bir haftalık süre tanınmış ve 27.09.1999 tarihinde itirazlarla ilgili hasar tespit çalışmalarına başlanmıştır. Ancak 12.11.1999 tarihinde gerçekleşen Düzce depremi dolayısıyla itiraz süresi tüm illerde 07.12.1999 tarihine kadar uzatılmış, çalışmalar Yalova, Sakarya ve Kocaeli’nde 03.02.2000 tarihinde tamamlanmıştır. Bu üç ilde hasar tespit raporlarının yaklaşık 1/3’üne depremzedeler tarafından itiraz edilmiş ve itirazların Kocaeli’nde % 86’sı, Sakarya’da % 50’si, Yalova’da % 42’si kabul edilmiştir.

Tablo 4. Hasar Tespitlerine Yapılan İtirazlar

	Sakarya	Kocaeli	Yalova
Hasar Tespiti Yapılan Bina ve İşyeri Sayısı	188.102	110.179	96.300
Hasar Tespitlerine Yapılan İtiraz Sayısı	39.500	38.300	25.200
Kabul Edilen İtiraz Sayısı	29.000	19.489	10.675

Kaynak: <http://www.sayistay.gov.tr/rapor/perdenrap/2002/2002-3deprem/marmaradep.pdf>

Hasar tespit çalışmalarının sonuçlarına karşı çok sayıda itiraz olması ve sonradan bu itirazların büyük bir bölümünün ikinci incelemelerde haklı bulunması, ilk hasar tespitlerinin sağlıklı yapılmadığını ve gerçekleri yansıtmadığını göstermektedir. Hasar tespitleriyle ilgili bu sonucun ortaya çıkmasında hasar tespit çalışmalarına katılan personelin büyük bir bölümünün deneyimli, eğitilmiş, belgelendirilmiş ve ilgili meslek odalarının mesleki denetim sürecinden geçmiş olmaması ve hasar tespit ölçütleri ile hasar tespit formlarının yeterli olmaması büyük rol oynamıştır.

İmalat sanayi ve ağır sanayi üretim tesisleri, petrol rafinerileri, kentsel alan ve nüfus yoğunluklu bu bölgede, deprem olduktan sonra yaşanan hemen müdahale edilememe durumu, depremin ilk anlarından itibaren yaşanan haberleşme, ulaşım, barınma ve yardım dağıtım kaosu, kısaca afet yönetimi ve arama kurtarma çalışmalarının yetersizlikleri, acı sonuçlara yol açmıştır. Depremin boyutunun büyüklüğü ve bu çaptaki bir afete hazırlıklı olunmaması, can, mal kayıpları, hasar tespiti sorunları ve diğer yakıcı büyük sonuçlara yol açmıştır.

Marmara Depremi, afetlere ilişkin yürürlükteki mevzuatın eksikliklerini ve sorunları bir bütün olarak açığa çıkaran bir afet olma özelliği kazanmıştır. Geçmişten bu yana, deprem ve afetler gerçekleştikten sonra gündeme gelen yara sarmacı ve zararların asgari düzeyde giderilmesi için mevzuat düzenlemelerine başvurulması yaklaşımı, Marmara Depremi’nde de izlenen yanlış bir yöntem olmuştur.

Büyük Marmara Depreminin insani, sosyal, hukuki sonuçları ve hasar tespitleri ile ilgili yaptığımız değerlendirmeler ve aktardığımız verilerden sonra depremin yarattığı ekonomik tahribata dair de bir değerlendirme yapmak gerekir. Bu, bundan sonraki depremlerde yaşanacak insani, sosyal, ekonomik tahribatları minimuma indirmek için son derece önemli ve gereklidir.

Marmara Depreminin Ülke Ekonomisine Etkisi

Marmara Depremi gerek nüfus yoğunluğu gerekse üretim hareketlilikleri bakımından Türkiye’nin çok önemli bir hattında etkili oldu. Depremi içine alan Yalova, Kocaeli, Sakarya, İstanbul, Düzce, Bolu, Bursa ve Eskişehir illeri Türkiye nüfusunun yaklaşık % 23’ünü kapsamıştır. Bu illerin Gayri Safi Milli Hasıla (GSMH) içindeki payı da % 35’ti. Depremin en fazla tahribatta bulunduğu Kocaeli, Sakarya ve Yalova’nın GSMH içindeki payı ise % 7 seviyesinde idi.

İçinde petrol rafinerileri, petrokimya tesisleri, tekstil hammadde üretimi, motorlu kara taşıtları yapımı, lastik sanayi ve metal ana sanayi tesisleri gibi birçok ağır iş kolunu bulunduran bölgenin bir diğer önemi de diğer sektörler için ara malları üreten tesisleri de barındırmasıydı.

Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü’nün (OECD) 1999 Marmara Depremi’nin ekonomi üzerindeki etkilerine dair yürüttüğü çalışmada depremin etkileri, doğrudan maliyetler, dolaylı maliyetler ve ikincil maliyetler olarak sınıflandırılmıştır. Doğrudan maliyetler, sermaye mallarına ve stoklara depremin etkisini gösterirken, dolaylı maliyetler, üretim ve gelir kayıplarının yanında acil yardım harcamalarını da içermektedir. İkincil etkiler ise depremin kısa ve uzun dönemde ekonominin genelindeki, örneğin mali politikalar ve ödemeler bilançosu, enflasyon, işsizlik gibi göstergeler üzerindeki etkilerini yansıtmaktadır.

TÜSİAD, DPT ve Dünya Bankası (DB) tarafından hazırlanan çeşitli çalışmalarda Marmara Depremi’nin ekonomik sonuçlarına dair birbirine yakın rakamlar verilmektedir. Örneğin toplam maliyet TÜSİAD’a göre 17 milyar dolar, DPT’ye göre 15–19 milyar dolar, Dünya Bankası’na göre 12–17 milyar dolardır. Bu verilere ilişkin ayrıntılı rakamlar aşağıdaki tabloda görülmektedir.

Tablo 5. Marmara Depremi’nin Maliyetleri (Milyar Dolar)

MALİYETLER	TÜSİAD	DPT	DB
Doğrudan Maliyetler	10	6,6–10,6	3,1–6,5
Konutlar	4	3,5–5	1,1–3
Şirketler	4,5	2,5–4,5	1,1–2,6
Altyapı	1,5	0,5–1	0,9
Dolaylı Maliyetler	2,8	2–2,5	1,8–2,6
Katma Değer Kaybı	2	2–2,5	1,2–2
Acil Yardım Harcamaları	0,8	-	0,6
Toplam Hasar Kaybı (Yuvarlatılmış)	13	9–13	5– 9
İkincil Etkiler			
Genel Değer Kaybı	2	-	3
Mali Maliyetler	2	5,9	3,6–4,6

Kaynak: OECD, Economic Effects of the 1999 Turkish Earthquakes: An Interim Report, Economics Department Working Papers No. 247, 2000, p.37.

Gayri Safi Yurt İçi Hasıla (GSYİH) açısından bakıldığında ise zarar TÜSİAD’a göre GSYİH’nin % 9’u, DPT’ye göre % 8–10’u, Dünya Bankası’na göre % 6,3–9’u oranında olmuştur.

Büyük Çaplı Bir Marmara Depreminin Yaratacağı Olası Ekonomik, Sosyal Tahribat

Marmara Denizindeki olası en az 7 büyüklüğündeki bir depremden etkilenmesi beklenen ve sanayinin kalbinin attığı İstanbul, Bursa, Kocaeli ve Sakarya’da, ciddi ve güvenilir envanter bulunmaması nedeniyle bu afetten sanayinin ne kadarının, hangi oranda etkilenebileceği tam olarak saptanamasa da bununla ilgili yapılmış araştırmalar mevcuttur ve elimizdeki veriler itibarıyla bir takım sonuçlara ulaşmak olanaklıdır.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve Japonya Uluslararası İşbirliği Ajansı (JICA) tarafından yapılan çalışmalarda büyüklüğü 7,5 ve 7,7 olan iki ayrı deprem senaryosuna göre oluşacak muhtemel kayıp ve hasar durumu şu şekildedir: *

- 50 bin ile 60 bin arasında ağır hasarlı bina
- 500 bin ile 600 bin arasında evsiz aile
- 70 bin ile 90 bin civarında ölü
- 120 bin ile 130 bin civarında ağır yaralı
- 400 bin civarında hafif yaralı
- Bin ile 2 bin noktada su sızıntısı
- 30 bin doğalgaz servis kutusunda gaz çıkışı
- 140 milyon ton enkaz
- 1 milyon kişi için kurtarma operasyonu
- 330 bin çadır
- 50 milyar dolar civarında maddi kayıp.

---

* T.C. Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı Deprem Dairesi Başkanlığı, Deprem Riskinin Araştırılarak Deprem Yönetiminde Alınması Gereken Önlemlerin Belirlenmesi Meclis Araştırma Komisyonu Raporu

2006 yılı verilerine göre kamu ekonomisine kaynak sağlayan her 100 TL’den 53,7 TL’si yukarıda belirtilen dört il tarafından karşılanmaktadır. Ayrıca ülkenin nüfus ağırlığı olarak en büyük sanayi, ticaret ve turizm faaliyetleri anlamında motor gücü diyebileceğimiz ili olan İstanbul’un depremden etkilenme riski olan bölgelerin başında ve birinci ve ikinci derece deprem tehlikesi içeren bir alanda olduğunu düşündüğümüzde, kaybın ne kadar büyük olacağını kestirmek zor değildir.

Dış Ticaret Müsteşarlığı verilerine göre bu dört ilin depremin yaşandığı 1999 yılındaki toplam ihracatı 17 milyar 912 milyon dolardır. Bu rakam aynı yıldaki Türkiye’nin toplam ihracatının % 67,3’üne denk gelmektedir. Bu, olası bir Marmara depreminde yaşanabilecek kayıpların yüksekliği konusunda da bir fikir vermektedir. Ayrıca bu bölgedeki sanayi kuruluşlarının bir depremde hasar görmesi ile ortaya çıkacak olan sanayi üretiminin durması, işsizlik, yoksulluk, toplumsal kaos gibi önemli sorunlarla birlikte ciddi bir çevre kirliliği de yaşanacaktır. Marmara’da bir deprem durumunda sanayinin insan sağlığına zararlı hangi maddeleri hangi oranda çevreye salacağı hâlâ bilinmemektedir. Sanayi ve yerleşimin iç içe geçtiğini düşündüğümüzde tablo daha da kötürümleşmektedir.

Boğaziçi Üniversitesi Kandilli Rasathanesi ve Deprem Araştırma Enstitüsü’nün raporlarına göre İstanbul’da toplam 35–40 bin binanın tamamen, 70 bin binanın ağır, 200 bin binanın da orta derecede hasar göreceği öngörülmektedir. Bu kapsamda, sadece İstanbul’da kayıpların 11 milyar dolarlık kısmının yalnızca bina hasarlarına bağlı olacağı tahmin edilmektedir.

Bu noktada depreme karşı alınan önlemler konusu son derece önem taşımaktadır.

BU SAYFA BOŞ MONTAJDA ATILABİLİR Mİİİİ

III. VAN DEPREMİ

Van’da 23 Ekim 2011 tarihinde 7,2 büyüklüğünde, merkez üssü Van ili Tabanlı köyü olan ve ülkemizdeki en büyük depremlerden biri meydana gelmiştir. 9 Kasım 2011 tarihinde ise 5,6 büyüklüğünde bir deprem meydana gelmiştir.

Bu iki deprem ve artçı depremler çok büyük çaplı maddi ve insani yıkımlara yol açmıştır. Depremin etkilediği alanda yürütülen arama kurtarma çalışmalarında ciddi eksiklikler göze çarpmış, devlet evsiz kalan yurttaşlara gereken sağlıklı konaklama koşullarını yaratmada etkisiz kalmıştır.

23 Ekim 2011 tarihli depremden 9 Aralık 2011’e kadar geçen sürede Van bölgesinde büyüklükleri 1,7 ile 5,8 arasında değişen 6.284 artçı şok meydana gelmiştir. Ana şoktan itibaren ilk 24 saat içinde 340 adet artçı şok meydana gelmiş, günlük ortalama artçı şok 150-200 civarında hesaplanmaktadır.

Depremin hemen ardından Van’a giden ve Oda yetkililerimizin de içinde yer aldığı 60 kişilik TMMOB heyeti 26 Ekim 2011’de bir basın toplantısı düzenleyerek tespitlerini kamuoyu ile paylaştı. TMMOB tespitlerini içeren açıklamaya aşağıda yer verilmektedir.

“Van’dan Sesleniyoruz. Sesimizi Duyan Var mı?”

“Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği olarak deprem nedeniyle ciddi kayıplar vermiş halkımızla dayanışmak için buradayız.

60 kişiden oluşan heyetimizde TMMOB Yönetim Kurulu Üyeleri, TMMOB’ye bağlı Odalarımızın Yönetim Kurulu Başkanları, akademisyenler ve uzmanlar bulunuyor.

TMMOB olarak, öncelikle bir doğa olayı olan depremin afete dönüşmesi nedeniyle Van halkının acılarını paylaşmak, Van halkı ile dayanışma duygularımızı paylaşmak için buradayız. Daha fazla mağduriyet yaşanmaması için üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmek; ama aynı zamanda bilimin gözüyle gerçeğe ışık tutmak, yeni acılar yaşanmaması ve yaşananlardan ders çıkarılmasını istediğimiz için buradayız.

TMMOB tüm gerçekleri cesurca, yılmadan ifade etmektedir. 1999 depreminin ardından Türkiye’nin deprem gerçeği enine boyuna tartışıldı, bilim insanları, meslek odaları ve duyarlı siyasetçiler söz konusu gerçeğe uygun politikaların

geliştirilmesi ve ivedilikle hayata geçirilmesi noktasında kendi mecralarında sorumluları uyardı, raporlar hazırladı, öneriler sundu. Bu çalışmalar dikkate alınıp acil önlem alınsaydı bugün bu acılar yaşanmıyor olacaktı. TMMOB ve bağlı odalarının sözleri siyasal iktidarlarca dinlenmiş olsaydı bugün buradan, Van’dan sesleniyor olmayacaktık.

Meslek Odaları olarak;

- 1999 depremlerinin üzerinden 12 yıl geçmiş olmasına rağmen toplumsal yaşamda farklılık yaratılmadığını ve mevzuatta köklü, kalıcı değişiklikler gerçekleştirilmediğini,
- Ülkemizde konutların yüzde 40’ının kaçak ya da ruhsatsız olduğunu, bina stokunun yüzde 10’unun yenilenmesi, yüzde 30’unun onarılması gerektiğini, aksi halde olası depremlerin afete dönüşeceğini,
- Afet sonrası öncelikli kullanım grubunda yer alan hastane, okul gibi kamu yapılarının, yine olası bir afette yıkılma riski taşımasının ürkütücü olduğunu,
- Nüfusunun yüzde 98’i deprem tehlikesi altında yaşayan bir ülkede, depreme karşı önlem almamanın cinayet olacağını,
- Doğa olaylarının afete dönüşmemesinin yolunun doğru yer seçiminden başlayarak sağlıklı ve nitelikli bir yapı denetim sisteminden geçtiğini her platformda dile getirdik.

Öte yandan mevcut yapı denetim sisteminin eksikliklerini, daha etkin bir yapı denetim sistemi uygulanması için hazırladığımız çözüm önerilerini sorumlularla sürekli bir şekilde paylaştık.

Her yıl Marmara’da gerçekleştirdiğimiz gibi, bu yıl 17 Ağustos depreminin yıldönümünde “TMMOB Depreme Duyarlılık” yürüyüşümüzde siyasi iktidarı acilen göreve çağırdık, dinlenmedik.

Bir kez daha buradan, yüreğimiz yanan yerden, Van’dan sesleniyoruz:

Ülkemiz yerkürenin en etkin ve yıkıcı deprem kuşaklarından birinin üzerinde bulunmaktadır. Geçmişte birçok yıkıcı deprem yaşandığı gibi, gelecekte de yaşanacağı bilinen bir gerçekliktir.

Bilime ve mühendisliğe, akla ve uygarlığa aykırı olarak siyasal iktidarlarca uygulanan rant politikaları nedeniyle, ülkemiz sadece bir “deprem ülkesi” değil bir “afet ülkesi” olmuştur.

Hepimiz biliyoruz: Bugünün dünyasında akıl ve bilim depremin doğasını çözmüştür. Depremler yer kabuğunu oluşturan levhaların sınırlarındaki devingenlik ve değişim nedeniyle, bu ortamdaki deformasyonlar ve gerilme birikimlerinin kırılma sınırına ulaştığında oluşan ve saniyeler süren, Yerküre’nin doğal süreçleridir. Bu doğal sürecin oluşumu önlenemez ve engellenemez. Ancak gerekli tedbirlerle, özellikle yapısal tedbirlerle, can ve mal kayıpları azaltılabilir. Bir doğa olayı olan depremin afete dönüşmesi engellenebilir.

Gerçekte hepsi birer doğa olayı olan deprem, heyelan, çığ ve kaya düşmesi, su baskını vb. olaylar bilinçsizce verilmiş yer seçimi kararları, mühendislik verilerinden yoksun imar planları, düşük standartlarda ve mühendislik hizmeti görmemiş yapı üretimi, kısaca ranta dayalı, düşük nitelikli, tasarımsız ve plansız kentleşme ve sosyo-ekonomik politikalar sonucu afete, yani insani ve ekonomik yıkıma dönüşmektedir.

Henüz hafızalardan silinmeyen, planlama, mimarlık-mühendislik, yapılaşma ve denetim sisteminin tüm çarpıklığının somut sonuçlarından biri olan, yüzyılım afeti olarak da belirtilen 99 depreminden hiçbir ders alınmadığı, 12 yıl sonra ne yazık ki Van depremi ile bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Ülkemizde 99 depreminden sonra bir arpa boyu yol alınmadığı bugün Van’da ve Erciş’te ve yöre köylerinde binaların yıkılmasıyla acı bir şekilde görülmüştür.

Bu durum:

- Mühendislik, mimarlık ve şehir planlama disiplinlerinin teknik, bilimsel ve yasal ilkelerinin dışlanması doğal bir sonucudur.
- Mühendisliğin sanayi, tarım, kent ve toplum yaşamına yönelik, bilimsel teknik temellerdeki kamusal, toplumsal hizmet niteliğini reddeden anlayışta ısrar edilmesinin bir sonucudur.
- Deprem ülkesi gerçeği görmezden gelinerek “yapı denetimi” “risk-afet-sakinim planlaması”nın içi boş popülist yaklaşımlarla siyasi malzemeye dönüştürülmesinin sonucudur.
- Van Gölü kıyısında afet bölgesi ilan edilen alanda, kamu kurumlarının yer seçmesinde ve tarım arazilerinin, gevşek zemin özellikli ovaların çok katlı yapılaşmaya açılmasında sakınca görmeyen anlayışın bir sonucudur.

En son 648 sayılı KHK ile getirilen, onlarca yasal düzenlemeyle ülke geneline yayılan, adeta geçerli sistem haline getirilen kaçak yapılaşmayı özendiren “af”ta

ısrar etmenin bir sonucudur. Üstüne üstlük, söz konusu Kararname ile Yapı Denetim Kanunu’nda yapılan değişiklikle ülkemizdeki tüm köylerin yanı sıra, belediyelerin yaklaşık olarak % 70’ini oluşturan, nüfusu 5000 kişinin altındaki belediyelerin sınırları içinde ve mücavir alanlarındaki yapılaşmalar da yapı denetim sistemi dışına çıkarılmıştır. Kırsal alanda, köylerde plansız ruhsatsız, mühendislik hizmeti almamış yapılaşmanın kapısı ardına kadar açılmıştır.

Bu durum;

- Sosyal devletten ve toplum yararı ilkesinden vazgeçilmesinin sonucudur.
- Adeta toplu mezara dönüşen yurtlar gibi ya da kullanılamaz duruma gelen hastaneler gibi hayati öneme sahip kamu yapılarının planlama ve denetim kapsamı dışında bırakılmasının bir sonucudur.
- İzlenen günlük politikalarla doğa olaylarının tamamını afet olarak adlandıran, sonuçlarını da kadere bağlayan, aklın ve bilimin gerekliliklerini yok sayan anlayışın bir sonucudur.
- Ülkemizde derelerin, vadilerin, ormanların, kıyıların, su havzalarının, deprem tehlikesi içeren, kısaca yapılaşmaya uygun olmayan alanların, rant ekonomisinin baskısı altında yapılaşmaya açılmasının bir sonucudur.
- “Deprem açısından risk taşıyan” bölgelerde uygulamak yerine “kentsel dönüşüm”ü “rantsal dönüşüm” olarak gören anlayışın bir sonucudur.
- Üretimden vazgeçen, ekonomiyi arazi rantına teslim eden anlayışın sonucudur.
- Deprem gerçeğini İstanbul üstünde sanallaştıran, Anadolu’yu görmeyen anlayışın bir sonucudur.
- Bu iktidarın 9 yıldır, depremin tehlike ve risk büyüklüğüyle orantılı politikalar ve programlar geliştirme iradesinden yoksunluğunun bir sonucudur

Yine söylüyoruz, Türkiye, depremle yaşamaya mecbur bir ülkedir.

Bunun gereği olarak acilen:

- Depremlerden ve diğer bütün doğal ve toplumsal afetlerden korunmanın en temel insan haklarından birisi olduğu kabulü politikaların temelini oluşturmalıdır.

- “Güvenli, sağlıklı ve yaşanabilir bir çevre”nin her yurttaş için temel insan hakkı olduğu ana ilkesi temelinde yapı denetim sisteminde kamu denetimini dışlayan sistemden derhal vazgeçilmelidir.
- Bir kamu hizmeti olarak yapı denetimi sistemini ticari kâr kaygısına teslim eden yasal düzenlemeler değiştirilmelidir.
- Yapı denetiminde istisnalardan vazgeçilmeli, TOKİ, KIPTAŞ ve benzeri kuruluşların ürettiği yapılar da dahil olmak üzere tüm kamu yapıları yasa kapsamı içine alınmalıdır.
- Devletin anayasal görevlerinden birisi olan sağlıklı, güvenli ve yaşanabilir kentler kurmak için doğal varlıkları, ekolojik, tarihi, kültürel, toplumsal değerleri koruyan, yaşatan, geliştiren bir arazi kullanımı ve yerleşim politikası temelinde bütüncül planlama yaklaşımı benimsenmeli, gerekli finansal ve kurumsal yapı oluşturulmalıdır.
- Deprem öncesi, deprem sırası ve sonrasında yapılacak çalışmalara ilişkin kamu ve toplum yararını temel alan Ulusal Deprem Stratejisi, Türkiye Deprem Master Planı ve Afet Yönetimi Stratejik Planı oluşturulmalıdır.
- Deprem gerçeği, her oluşan yıkıcı depremden sonra, İstanbul bağlamında “fay” ve “depremin büyüklüğü” tartışmalarıyla değil, ülke genelinde bir gerçeklik kavrayışını oluşturacak bilimsel temelli eğitim ve bilgilendirme programlarıyla ülke gündemine getirilmelidir.
- Mühendis, mimar ve şehir plancılarının ülkemizin deprem tehlikesi ve riski konusunda sürekli yinelediği uyarılar siyasal iktidarca dikkate alınmalıdır.
- Planlama, mimarlık ve mühendislik hizmetleri dışlandığında depremlerde can ve mal kayıplarının arttığı gerçeği kamunun her kademesinde kabul edilmelidir.
- Deprem hasar, zarar ve can kayıplarının azaltılmasının tek yolunun, mühendis, mimar ve şehir plancılarının ortak katkı ve çabalarıyla depreme dayanıklı yerleşim alanları ve yapılar tasarlamak ve üretmek olduğu bilinmelidir. Bunun için, deprem öncesi, sırası ve sonrasında yapılacak çalışmalarda kamu yararı ve ülke çıkarı bağlamında ulusal bir deprem politikası belirlenerek ciddi programlar oluşturulmalı ve daha da önemlisi bunlar yaşama geçirilmelidir.
- Yerleşme ve yapılaşma bağlamında gerekli yasal düzenlemeler yapılmalı, yasaların uygulanması sağlanmalıdır.

- Sağlıklı ve güvenli yapı üretim ve denetim sürecini ticari bir alan olarak sermayeye teslim eden anlayış bırakılmalı, kamusal denetim etkinleştirilmelidir.
- Deprem gerçeğini sürekli gündemde tutmaya yönelik çalışmalar etkin olarak yapılmalı, konunun bütün aktörlerinin katıldığı “Ulusal Deprem Konseyi” yeniden kurulmalıdır.
- Afet yönetimi sadece afet sonrası krizi yönetmenin ötesinde, afet öncesi zarar azaltmaya yönelik risk yönetimini de esas alınmalıdır.
- Sosyal devletten ve toplum yararı ilkesinden vazgeçilmesinin ağır sonuçlarını yaşadığımız gerçeği kabul edilmelidir.

Diyoruz ki: Halkımız doğal olaylarda böylesine ağır bedeller ödemek zorunda değildir. Bilimden ve insan yaşamından yana politikalar ile yeni acıların yaşanmaması sağlanabilir.

Heyetimizin Bölgedeki Gözlemleri:

1. Bölgede yıkılan binalar; yer seçiminden başlayarak yapı üretim süreçlerinde yeterli mühendislik, mimarlık hizmetlerinin alınmadığını ve denetlenmediğini gösteriyor.
2. Yıkıma uğrayan köylerde yapıların tüm ülkede olduğu gibi hiçbir mühendislik-mimarlık hizmeti almadığı, birçoğunun taş toprak malzemeye gelişigüzel inşa edildiği görülmüştür. Dolayısıyla yıkım büyük olmuştur.
3. Siyasal iktidarın deprem öncesinde afet riskinin azaltılması doğrultusunda gerekli adımları atmadığı tespit edilmiş, özellikle Erciş’te afet yönetim sisteminin tümüyle iflas ettiği görülmüştür. Deprem sonrası tablo; arama kurtarma ekiplerinin ve halkın özverili çalışmasına rağmen enkaz kaldırma faaliyetleri de dahil olmak üzere tam bir kargaşa halindedir.
4. Depreminden üç gün geçmiş olmasına rağmen evlerinde kalamayanların barınma ve ısınma sorunları ortadan kaldırılmış değildir. Henüz çok az çadır dağıtılmış, bir tane bile toplu çadır alanı kurulmamıştır.
5. Halkımızın büyük bir dayanışma örneği göstererek gönderdiği yardımlar yerine ulaştırılamamış, hatta dağıtımına dair herhangi bir organizasyon oluşturulmadığı görülmüştür.
6. Dağıtım kuyruklarının kilometrelerce uzadığı, kaymakamlık önünde yardım dağıtımının şehir efsanesine dönüştüğü, halkın ne yardım alacağını bilemeden saat başı toplanıp dağıldığı görülmüştür.

7. Finans kurumlarının mobil şubeler aracılığıyla kesintisiz çalıştırdığı Erciş’te enerji, kullanma suyu, kanalizasyon gibi çöken temel altyapı sistemlerinin onarılmasına dair hiçbir adım atılmamıştır.

TMMOB ivedilikle yapılması gerekenlere ilişkin diyor ki:

1. Yıkılan tüm binalara bir an önce yeterli ve koordine edilmiş arama kurtarma ekip-ekipmanlarıyla müdahale edilmelidir.
2. Erciş’te ortak yemekhane, sağlık ocağı, mobil tuvalet donanımlı çadır kentler oluşturulmalıdır.
3. Hiç ulaşılmamış köylere acilen çadır, battaniye ve ısıtıcı ulaştırılmalıdır.
4. Yıkılmamış tüm binaların taşıyıcı sistemlerine ilişkin mevcut durum tespiti yapılarak kullanılıp kullanılamayacağı ivedilikle belirlenmelidir.
5. Devletin olanakları bölgede protokol karşılanmasına yönelik değil halkın acil ihtiyaçlarının giderilmesine dönük seferber edilmelidir.
6. Felakete uğrayan halkın her türlü zararı ve ihtiyaçları sosyal devletin gereği olarak bedelsiz karşılanmalıdır. Vatandaşın devlete olan borçları ertelenmek yerine tümüyle silinmelidir.”

Yapı Durumu

Van ve Erciş merkezlerindeki yapılar genellikle, ülkemizde yaygın olan 4-8 katlı betonarme türü yapılardan oluşmaktadır. Yapıların büyük bir çoğunluğunda asmolen döşeme kullanılmış, özellikle yıkılan binaların giriş katlarında yükseklikleri normal kat yüksekliğinin iki katına kadar olan yükseklikte dükkanların olduğu fark edilmiştir. Köylerde, mevcut yapı stokunun büyük bir çoğunluğu kerpiç, taş ve briket kullanılarak yapılmış, servis ömrünü doldurmuş yığma yapılardan oluşmaktadır. Bu yapılar, hiçbir yönetmelik, standart ve tasarım kuralları dikkate alınmadan, sadece düşey yükler düşünülerek, bir veya iki katlı olarak inşa edilmişlerdir. Hemen hemen bütün yapılarda harç malzemesi olarak kedi kumu denilen toprak (ince taneli) malzeme kullanılmıştır. Yığma yapılarda, gelen yükleri güvenli bir şekilde dağıtan ve destek elemanları olarak kullanılan yatay ve düşey hatıllar bu bölgede genellikle ahşaptan olup, sayılarının yetersiz ve düzensiz olarak yerleştirildikleri gözlemlenmiştir. Ayrıca, bu elemanların taşıyıcı duvarlara kenetlenme boylarının çok kısa ve zayıf bir şekilde yerleştirildikleri tespit edilmiştir. Mevsim şartlarına bağlı olarak yığma yapıların bazılarının toprak damlı olarak inşa edildiği gözlemlenmiştir.

Deprem bölgesindeki betonarme yapılarda kullanılan betonun imalatında kullanılan kum ve çakılın tane boyutları nitelikli beton yapım koşullarına uygun değildir.

Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) tarafından hazırlanan rapora göre 644 kişi hayatını kaybetmiş, 252 kişi sağ olarak enkazdan kurtarılmış, 9 Aralık 2011 tarihi itibarıyla Van ili merkeze bağlı köyler ve Erciş ilçesinde toplam 17 bin 5 konutun yıkık-ağır hasarlı olduğunu belirleyerek bu bilgileri kamuoyu ile paylaşmıştır. Ayrıca Mimarlar Odası tarafından yapılan araştırmada depremden etkilenen bölgedeki ahır ve işyerlerinin hasar durumları da tespit edilmiştir. Buna göre, toplam 338 ahırın % 23,67’si (80 adet) ağır hasarlı, % 4,73’ü (16 adet) orta hasarlı, % 34,62’si (117 adet) az hasarlı, % 36,98’i (125 adet) hasarsız olarak tespit edilmiştir. Toplam 2 bin 217 işyerinin ise % 15,83’ü (351 adet) ağır hasarlı, % 20,57’si (456 adet) orta hasarlı, % 39,56’sı (877 adet) az hasarlı, % 24,04’ü (533 adet) hasarsız olarak tespit edilmiştir.

Van merkezinin geçerli imar planı son olarak 1994 yılında düzenlenmiştir. Ancak imar planına aykırı yapılan binaların sayısı oldukça fazladır. Van’da yer alan yaklaşık 60 bin yapının yalnızca % 15’inin ruhsatlı olması da depremde yaşanan yıkımın nedenini göstermektedir.

Yapılarda Hasara Yol Açan Nedenlerden Bazıları

- Taşıyıcı sistemlere aşırı yük bindirilmesi, en fazla 5-6 kat olması gereken yapıların 7-8 katlı inşa edilmiş olması.
- Kaçak yapılar
- Yapı denetimindeki eksikler
- İmar planının afet politikası ve potansiyel politikalar dikkate alınmadan yürütülmesi
- Kullanılan malzemeden kaynaklanan eksikler
- Zemin kontrollerinin gereken bilimsel ve teknik kriterlere uygun yapılması
- İşçilikten kaynaklanan sorunlar.

Sağlık ve Barınma Açısından Deprem Sonrası Yaşam

Büyük bir yıkımla sonuçlanan deprem sonrasında devletin afet yönetim politikasının tam anlamıyla çöktüğü ortaya çıkmıştır. Olay yerinde inceleme yapan sivil savunma ekipleri yetersiz kalmış, acil ihtiyaçların çözülmesinde başta Başbakanlık olmak üzere, İçişleri Bakanlığı ve Kızılay gibi kurumlar sınıfta kalmıştır. Kırsal yerleşimin yaygın olduğu ve 1 milyondan fazla insanın yaşadığı Van’ın bir çok köyüne deprem yaşandıktan günler sonra yardım gidebilmiştir. Ancak bu erişim arama kurtarma çalışmaları için değil, enkaz kaldırmak amacıyla olmuştur.

Diğer yandan yurttaşlar kendi imkanlarıyla sorunlarını çözmeye yönelirken, çadır kentlerde ısınmaya bağlı olarak farklı zamanlarda 160 çadır yanmış, 12 kişi de yanarak yaşamını kaybetmiştir. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyoloji Bölümü tarafından yapılan araştırmaya göre yangın vakalarından sonra, çadırlarda yaşayan yurttaşlarda yangın korkusu psikolojik sorunlara yol açmıştır. Ağır deprem travması sonrası evsiz kalan ve kendi kaderine terk edilen yurttaşlar, çıkan yangınlarla da ayrıca travmalar yaşamış, ciddi uyku problemleri baş göstermiştir. Uzmanların psikolojik destek alma gerekliliğini vurgulaması bir yana, halen sağlıklı fiziksel yaşam koşulları yaratılamamıştır.

Çoğu ev kiralayacak imkanlara sahip olmayan, deprem sonrasında işsiz ve evsiz kalan, hayvancılık ve tarımla uğraşan yurttaşlar açısından şehri terk etmek dışında bir seçenek bırakılmamıştır. Devletin sosyal tarafının tamamen çöktüğünü gösteren bu depremden sonra Van halkı büyük kentlere doğru göçe yönelmiştir. Devlet yakın yörelerdeki atıl durumdaki otel v.b. işletmeleri yurttaşların konaklaması için seferber etmekte dahi eksik kalmıştır.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) tarafından hazırlanan raporda bölgenin sağlık koşulları ve barınma ihtiyaçları açısından panoraması yansıtılmıştır. Raporda çadırların ağır kış koşullarında barınma için kesinlikle yetersiz olduğu, banyosu ve tuvaleti olan, ısınması sağlanmış konteynırların her aileye en az bir adet olacak şekilde temin edilmesi gerekliliğine dikkat çekilmiş, ancak bu talepler karşılanmamıştır. Deprem öncesi 540 bin dolaylarında olan Van kent merkezinin nüfusu depremden sonra yaklaşık 100 bin kişiye düşmüştür. SES’in araştırmasına göre Van’da sadece 18 bin yurttaşımız devlet yardımlarından yararlanabilmektedir.

Sağlık kurumlarının hasar tespit raporlarının çıkarılmasında yaşanan gecikmeler, uygun çalışma koşullarının yaratılamaması, yataklı hasta kapasitesindeki darlıklar bölgede acil afet yönetimi adına hiçbir hazırlığın olmaması ötesinde afet sonrası sorumsuzluğun boyutlarını da göstermektedir.

IV. DEPREME KARŞI ALINAN ÖNLEMLER VE MEVCUT DURUM

Genel Durum

Depremlerin de içinde yer aldığı afetler hidrometrik (sel, fırtına, kuraklık, sıcaklık veya soğuk hava), jeolojik (deprem, yanardağ patlaması, heyelan, deniz dalgası, tsunami), çevre ve teknolojik etkenler (orman yangını, tanker veya sanayi kazaları) veya iklim değişikliği (ozon tabakası incelmeleri, sera etkisi) niteliğini taşıyabilirler. Afet ve özel olarak depremlerin etkilerinin eskiye oranla daha şiddetli hissedilmesi artan nüfus yoğunluğu, sanayileşme ve kentleşme ile yakından ilgilidir.

Bu alanda karşılaşılan sorunların temel nedeni, yıllardır uygulanan siyasi ve ekonomik rant amaçlı, hatalı ve denetimsiz yapılaşma politikalarıdır. Bu nedenle planlı, güvenli ve çağdaş kentleşmeyi yaratacak ve depremlerde yıkımı en aza indirecek düzenlemeler gündeme gelmemektedir.

7. Beş Yıllık Kalkınma Planından beri kamusal hizmetlerde olduğu gibi afetlerle ilgili yasa ve mevzuatlara ilişkin yaklaşımlarda da özelleştirme ve piyasaya açılma egemen kılınmıştır. 1999 Marmara depremi sonrası Dünya Bankası’nın dayattığı zorunlu deprem sigortası da bu temelde gündeme gelmiş ve etkisiz kalmıştır.

17 Ağustos ve 12 Kasım 1999 Marmara depremleri ile 2003 Bingöl depremi ve diğer depremlerin ivedilikle gerektirdiği dersler çıkarılmamış, mühendislik önlemlerini içeren “afet yönetimi” çalışmaları yürütülmemiş, Deprem Şurası, Ulusal Deprem Konseyi oluşumu v.b. girişimlerin hakkı verilmemiştir.

2000 yılında bir Başbakanlık Genelgesiyle oluşturulan Ulusal Deprem Konseyi, Türkiye’de bir Ulusal Deprem Stratejisi geliştirilmesi gerekliliğini belirtmiş ve “*Deprem Zararlarını Azaltma Ulusal Stratejisi*” raporunda şu saptamaları dile getirmiştir: “*Deprem ve afetlerle ilgili olarak yürürlükte bulunan mevzuatın bütünlük ve tutarlık gösteren bir politika ya da strateji oluşturmadığı bir gerçektir. Ayrıca, bunları yürütmekle yükümlü organ ve kurumların da bir sistem oluşturmak şöyle dursun, kimi durumlarda karşıt işleyişler gösteren çok başlı bir yapılanma gösterdiği, üzerinde görüş birliği bulunan bir olgudur. Bu nedenlerle, mevcut sistemde yapılacak iyileştirmelerin, başvurulacak yeni düzenleme alanlarının, yasal önlem ve kurumlaşmaların neler olması gerektiği ve bunların*

hangi kuruluşlarca nasıl yerine getirileceğinin bilimsel açıdan belirlenmesi bir temel ödev olarak durmaktadır.” Bu yaşamsal saptamalarda bulunan Konseyin kaderi ise son derece trajik olmuş ve 2007 başında hiçbir gerekçe açıklanmaksızın feshedilmiştir.

1999 Marmara Depremi sonrasında kurulan TBMM Araştırma Komisyonu Raporunda söylenenler anlamlıdır. Denilmiştir ki: *“Yeni bir deprem politikası oluşturulmalı devlet politikası olarak uygulanmalıdır... Gecekondulaşma, kaçak yapılaşmayı teşvik eden imar affı politikasından kesinlikle vazgeçilmelidir. Planlama ve yapı sektöründe görev alan meslek dallarının uzmanlık alanlarının yetki ve sorumluluklarını belirleyen meslek yasaları çıkarılmalıdır. Bu yasalarda meslek odalarına üyelerini denetleme yetkisi verilmelidir. Gereği yerine getirilmezse odalar da sorumlu tutulmalıdır.”*

İTÜ’nün 31 Aralık 1999 tarihli bir değerlendirme raporunda da olası afetler için kentlerin imar planı yapılırken acil durum istasyonları ve ulaşım ağının belirlenmesi, doğal afetlerin yaratacağı zararlara karşı okullar ve hastaneler öncelikli olmak üzere durumlarının denetlenmesi, acil boşaltma durumları için yapıların yanlarında boş yeşil alan bırakılması gibi önerilere yer verilmiş; olası bir gaz sızıntısı durumunda aydınlatma için yakılacak bir kibritle ne tür durumlara yol açılabileceğine işaret edilmiş; başta telekomünikasyon olmak üzere tüm kent altyapı yatırımlarının depreme ve diğer doğal afetlere karşı dirençlerinin araştırılması, uydu aracılığıyla iletişim sağlanabilecek bir donanıma kavuşturulması gereğine dikkat çekilmiştir. Raporda üzerinde durulan önemli bir nokta da, öncelikle kamu yapılarında olmak üzere, yıkım öncesi ve sonrasında kaçış, çıkış nokta ve yollarının belirlenmesi gereğidir

Ancak depremin üzerinden tam 12 yıl geçmesine karşın toplumsal hafıza zayıflığı ve yaşanan felaketlerden gerekli derslerin alınmamış olması aynı sorunları yıllar sonra tekrar tekrar tartışmamıza neden olmaktadır.

1999 yılında deprem sonrasında TBMM’de gündeme gelen bazı mevzuat değişiklikleri bile hâlâ komisyonlarda bekler durumdadır. Diğer yandan 1999 Marmara Depremi sonrasında 38 Yasa ve Kanun Hükmünde Kararname, 28 Kararname, 6 Yönetmelik, 17 Tebliğ ve 9 genelge yürürlüğe girdiği de belirtilmektedir. Ancak bunların büyük bir kısmı için, afetlerin sonuçlarına yönelik düzenleyici önlemler diyebiliriz.

06.03.2006 tarihli “*Deprem Bölgelerinde Yapılacak Binalar Hakkında Yönetmelik*” ise 2007 yılında yürürlükten kaldırılmış ve 06.03.2007 tarihli Resmi Gazete

te’de yeni haliyle yayımlanarak yürürlüğe girmiş ve 03.05.2007 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanan “*Deprem Bölgelerinde Yapılacak Binalar Hakkında Yönetmelikte Yapılacak Değişiklik Yapılmasına İlişkin Yönetmelik*” ile de bir değişikliğe gidilmiştir. Ayrıca 2010–2014 arasında bu yönetmelikte yeni revizyon çalışmaları yapılması da planlanmaktadır.

Depremlerle ilgili önemli bir sorun da, mühendislik hizmeti görmüş binalar için hazırlanan formların kullanılmaması ve daha basit ve kırsal binalar için hazırlanan formların kullanılmasıdır. Daha önce bu raporun “Marmara Depremi” bölümünde değinilen hasar tespiti kaynaklı hukuki karmaşanın temelinde bu sorun da bulunmaktadır.

Diğer yandan “*Mevcut yapı stokunun büyük bir bölümünün, fen ve sanat kural-larına, yasa ve yönetmelik hükümlerine uygun olarak yapılmadığı, mühendislik hizmetlerinin bulunmadığı, kaçak ruhsatsız ve ruhsata aykırı yapıların bulundu-ğu, yaşadığımız doğal afetlerin sonuçlarından anlaşılmaktadır. Bu nedenlerle mevcut yapıların büyük bir bölümü doğal afetlere karşı güvenli bulunmamakta-dır*” gibi son derece önemli saptamalar bizzat ilgili Bakanlık tarafından yapılan çalışmalarda belirtilmektedir.

Ancak konu “yapılması gerekenlere” gelince, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı (Ba-yındırlık ve İskan Bakanlığı) Strateji Geliştirme Başkanlığınca hazırlıkları yapılan 2010–2014 yıllarını kapsayacak olan Stratejik Plan kapsamındaki “*Stratejik Yöne-tim Projesi Süreç Raporu*”nda kritik bir yanlışa düşülmektedir. Raporda önce, “*Geçmiş depremlerde mevcut bina stoğunun önemli bir kısmının deprem güvenli-ğinin yetersiz olduğu ortaya çıkmıştır*” denilmekte ama hemen ardından “*Çok sayıda binanın detaylı mühendislik hesapları ile deprem güvenliğini belirlemek hem insan kaynağı hem de finansal açıdan mümkün değildir. Bu nedenle alternatif bir yola ihtiyaç vardır. Bu proje kapsamında mevcut yapı stoğundaki riski yüksek binaların detaylı mühendislik hesapları kullanılmadan hızlı bir biçimde belirlene-bilmesi için hızlı değerlendirme yöntemleri geliştirilmesi planlanmaktadır*” de-nilmektedir.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası, bu yaklaşımın bilimsel teknik gereklilikler açısından kabul edilemez bir yönelim olduğunu ve mühendisliğin kamusal hizmet-ten tasfiyesini öngördüğünü bu rapor aracılığıyla kamuoyu ile paylaşır.

“İnsan kaynağı” gerekçesindeki mühendislik faktörü, işsiz mühendisler ordusu ve mesleği dışında iş yapmak zorunda kalan mühendislerin çok sayıda olduğu gerçe-ği atlanarak değerlendirilmektedir. Diğer yandan mühendislik ve detaylı mühen-

dislik hesapları gereklerinin bir “maliyet” veya “finansal” bir sorun olarak görülmesi, toplumun can ve mal güvenliğinin bilimsel teknik gereklilikler dışında ele alınmak istendiği sonucunu verecektir. Bu durum, kamusal denetim alanının bizzat kamu tarafından mühendislerin dışlanması yoluyla zayıflatılmasına yol açacaktır. Açık ki bu durum deprem güvenliği çalışmalarını sekteye uğratacak, hasar tespiti çalışmalarında düşülen yanlışlar yinelenecek ve yapıların güvenliğini oluşturma, iyileştirme ve deprem süreçlerinde yine aciz durumda kalınmasına neden olacaktır.

Oysa depremle ilgili sorunlar ve yapı güvenliğinin sağlanması, jeoloji, jeofizik, şehir planlaması, inşaat, mimarlık, elektrik ve makina mühendisliği disiplinleri ile birinci dereceden bağlantılıdır. Mühendislik, mimarlık gerekleri ve meslek odalarının yapı denetimi ve güvenliği alanına bizzat kamu tarafından öncelikli olarak dahil edilip edilmemesi, deprem sorununa yaklaşımda temel bir sorun olarak varlığını koruyacaktır.

Diğer yandan Ulusal Deprem Stratejisi Eylem Planı 2012-2013 belgesi de önemli eksiklikleri ve sorunları barındırmaktadır.

Ulusal Deprem Stratejisi Eylem Planı 2012-2023 Üzerine

Odamızın Ulusal Deprem Stratejisi Eylem Planı Taslağı 2012-2023 üzerine TMMOB’ye sunduğu ve TMMOB’nin Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı’na ilettiği TMMOB Görüşünde belirtildiği üzere; ana amacı, “*Depremlerin neden olabilecekleri fiziksel, ekonomik, sosyal, çevresel ve politik zarar ve kayıpları önlemek veya etkilerini azaltmak ve depreme dirençli, güvenli, hazırlıklı ve sürdürülebilir yeni yaşam çevreleri oluşturmak*” olan ve Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi (AFAD) Başkanlığı bünyesinde yer alan Deprem Danışma Kurulu (DDK) tarafından hazırlanan ve 18.08.2011 tarihinde yürürlüğe giren “*Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı 2012-2023*” (UDSEP) belgesinin hazırlık süreci, “Katkıda Bulunanlar” listesinde de görüldüğü üzere Birliğimiz TMMOB’yi kapsamamıştır.

Toplum güvenliği açısından böylesine önem taşıyan bir stratejik plan üzerine ilk durulması gereken konu hazırlanma yöntemidir. Bilindiği gibi, 26.05.2006 gün ve 26179 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan “*Kamu İdarelerinde Stratejik Planlamaya İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik*”in “Genel İlkeler” başlıklı 5’inci maddesinde “*Stratejik planlama sürecinde, kamu idaresinin hizmetinden*

yararlananların, kamu idaresi çalışanlarının, sivil toplum kuruluşlarının, ilgili kamu kurum ve kuruluşları ile ilgili diğer tarafların katılımlarının sağlanarak katkılarının alınması gerektiği” belirtilmektedir.

Ancak hazırlayıcılarının da belirttiği üzere mevcut plan, AFAD bünyesinde yer alan DDK tarafından davet edilen kişiler ile AFAD personeli tarafından hazırlanmış olup, ilkesel olarak hem ilgili mevzuata hem de stratejik planlama doğasına aykırı bir boyut taşımaktadır.

Planda, “*Komisyon tarafından hazırlanmış olan bu taslak Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı’ nın (UDSEP) hazırlanması sırasında, alt çalışma komisyonlarına ait raporların içeriği ile KENTGES stratejisi ve eylem planı ve diğer ilgili bakanlık, kurum ve kuruluşların deprem ve diğer afetlere yönelik planlanmış hedef ve stratejileri esas alınmıştır”* yönünde bir açıklamaya yer verilmişse de UDSEP sürecinde KENTGES’te olduğu gibi her aşaması katılımcılığa açık bir yöntem izlenmemiş, sınırlı katılımcının bakış açısı ile yetinilmiştir. Oysa bu tür stratejik planlama çalışmalarının konuyla ilgili tüm tarafları kucaklayacak şekilde organize edilmesi ve karar süreçlerinin tarafların aktif katılımı ile onların bakış açılarını da yansıtacak platformlarda şekillendirilmesi gereklidir.

Dolayısıyla, bizlerin geçmişten bu yana dile getirdiğimiz, “*deprem ve afetler gerçekleşikten sonra gündeme gelen yara sarmaya ve zararların asgari düzeyde giderilmesine yönelik”* yaklaşımının aşılması amacıyla hazırlandığı belirtilen böylesi bir belgenin bilimsel-mesleki-teknik otorite ve anayasal çerçevede kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşu ve kamu tüzelkişiliği statüsündeki Birliğimiz TMMOB ve dolayısıyla bağlı Odalarının katkısı alınmaksızın hazırlanmış olmasının yarattığı eksiklikler söz konusu planda mevcuttur.

Ayrıca önemli bazı yaklaşım yanlışlıkları da bulunmaktadır. Öncelikle “Giriş” bölümünün sonunda belirtilen ve neoliberal serbestleştirme politikalarında önemli bir yer tutan “*Kamu-Özel Sektör işbirliği”* yaklaşımının deprem gibi komplike ve tamamen kamusal düzeydeki bir sorumluluk alanına sokulması bizce oldukça sakıncalıdır. Zira “*kamu-özel sektör işbirliği”* yaklaşımının, gerçekte belirli bir alana/konuya yönelik işbirliğinin ötesinde özel sektöre daha fazla alan açma ve söz konusu alanları özel sektöre terk etmeye yönelik bir uygulama olduğu, kamu idari yapısı ile kamusal hizmetleri serbestleştirip, özelleştirmenin bu yöntemle de doğrudan bağı bulunduğu gözetilmelidir.

UDSEP’in “2.2. Eksen B: Deprem Güvenli Yerleşme ve Depreme Dayanıklı Yapılaşmanın Sağlanması” bölümünün “Strateji B.1.1. Planlama, çevre ve şehircilik çalışmalarında deprem tehlike ve risklerini esas alan yöntemlere önem ve öncelik verilecektir” başlığı altındaki 1. “Eylem B.1.1.1. Kalkınma ajansları, sorumluluk alanları içerisindeki deprem tehlike ve risklerini dikkate alacak ve bu riskleri arttırmayacak veya azaltacak yönde faaliyet yürüteceklerdir” cümlesindeki Kalkınma Ajansları vurgusu doğru değildir. Zira kalkınma ajansları ‘serbestleştirme, özelleştirme, sivil toplumu güçlendirme ve yerelleşme’ yoluyla, devletin kurumsal yapısının, değiştirilmesi eyleminin bir parçasıdır. Böylece kamu kaynakları, kamu erkini ayrıcalıklar yaratacak biçimde kullanan, yasama ve yargı denetimini olabildiğince dışlayan bir yeni bir kamu yönetimi modeli yaratılmaktadır. Bu modelde önemli bir yeri olan yerelleştirme politikasıyla, kamu yönetiminde karar ve uygulama yetkisi, tek tek örgütlerde yetki devri operasyonlarıyla yukarıdan aşağıya ve devlet genelinde merkezden taşraya doğru kaydırılmaya çalışılmaktadır. İçinde sermaye örgütlerinin de yer aldığı Bölgesel Kalkınma Ajansları hem bu çerçevede işlevlenmekte hem de bölgelerin uluslararası sermayeye doğrudan açılması ile ekonomi ve devletin yeniden yapılandırılma süreci ivmelendirilmiş olmaktadır. Bu kapsamda, neo liberal yerelleştirme, adem-i merkezileştirmeyi kamu yönetiminde yetkilerin “yukarıdan aşağıya kaydırılması” v.b. olarak değil, yetkilerin kamu yönetim sisteminden ‘sivil toplum örgütlerine’ ve özel sektöre kaydırılarak, serbestleştirme-özelleştirme ve hatta uluslararası sermayenin egemen olduğu süreçlere doğrudan bağlanmaktadır.

Diğer çok önemli bir husus da, “Eksenler, Hedefler, Stratejiler ve Eylemler” bölümünde yapılan “Sorumlu Kuruluş: Eylemin gerçekleştirilmesi için gerekli alt yapıyı ve/veya işbirliği ve koordinasyonu sağlayacak görevli kuruluş” ve “İlgili Kuruluş: Sorumlu kuruluşun eylemi gerçekleştirmek üzere çalışmaya davet ettiği ve çalışmayı işbirliği ve koordinasyon içerisinde birlikte yürüttüğü kurum ve kuruluşlar” tanımlamaları kapsamında TMMOB’ye tanınan role ilişkindir. Zira taslak planda yalnızca bir yerde, “Eylem B.1.7.2 Meslek içi eğitim faaliyetleri” bendinde TMMOB’ye “Sorumlu Kuruluş” olarak yer verilmiş, ayrıca “İlgili Kuruluşlar” kısmında çoğu kez TMMOB belirtilmemiş; yine “İlgili Kuruluşlar” bahsinde kimi yerlerde “TMMOB” adı belirtilmiş, kimi yerlerde “Meslek Odaları” nitelmesi ile yetinilmiş; kimi yerlerde de “sivil toplum kuruluşları” şeklinde TMMOB ve ona bağlı kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarını içermeyen bir nitelme yapılmıştır. Oysa bu ve benzeri ad ve nitelmelemlerin netlikle yapılması, ad ve anlam belirsizleştirmelerinden uzak durulması gerekmektedir. “TMMOB ve bağlı Meslek Odaları” bu açıdan en doğru ve ayrıştırıcı bir ad ve işlev tanımlaması sağlaya-

cak iken kesinleşmiş Eylem Planında benzer yanlışlar sürdürülmüş hatta TMMOB “Eylem B.1.7.2 Meslek içi eğitim faaliyetleri” nde “Sorumlu Kuruluş” olmaktan çıkarılmış ve “İlgili Kuruluşlar”a kaydırılmıştır.

Diğer yandan, UDSEP eylem ve yaklaşımlarıyla afetlere/depremlere karşı güvenli yaşam için yapılması gerekenler sorununu sadece teknik bir sorun olarak algıladığını açık olarak göstermekte, depremle mücadelenin sosyo-ekonomik boyutundan uzak durmaktadır. Bu durum yukarıda da belirttiğimiz gibi UDSEP’in hazırlanmasındaki eksik katılımın ve böylece eksik bırakılan sosyal, siyasal ve ekonomik halkaların bir sonucudur.

Oysa yıkıcı afet zararlarına yol açan nedenler, ülkedeki sosyo-ekonomik koşullardan ve siyasal ilişkilerden bağımsız değildir ve toplum içinde kurumsallaşmış ilişkilerin bir sonucudur. Afet güvenliğinin sağlanması diğer tüm toplumsal olgular gibi siyasal bir etkinlik alanıdır. Afeti sadece bilimsel/teknik, yasal veya kurumsal sorun odaklı olarak anlamaya ve açıklamaya çalışmak sorunu çözmeye yeterli olmaz/olamaz. Afet/deprem olgusu, merkezinde insan olan sosyal, ekonomik, teknik, kültürel, siyasal v.b. boyutları olan karmaşık bir olgudur. Dolayısıyla UDSEP’deki bu eksikliğin öncelikle giderilmesi, taslağın sosyo-ekonomik politikalar ve eylemlerle zenginleştirilmesi gereklidir.

Sonuç olarak; bir strateji belgesinin öncelikle güncel durumu değerlendirerek, neleri yanlış gördüğünü açıklaması, bunlar karşısında hangi temel felsefeye bağlanarak, geniş bir ufukta neleri değiştirme gereğini duyduğunu açıklaması beklenir. Bir strateji belgesi, mevcut durumun sürdürülmesini değil, hangi köklü değişikliklerin zorunlu görüldüğünün açıklamasını yapma yükümlülüğündedir. Mevcut taslak, bu anlamda da zayıf bir metindir.

Ülke geleceği için son derece önem taşıyan “Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı” gibi bir belgenin TBMM’nin 23. Döneminde kurulan “*Deprem Riskinin Araştırılarak Deprem Yönetiminde Alınması Gereken Önlemlerin Belirlenmesi Meclis Araştırması Komisyonu Raporu*” dahil konuyla ilgili tüm dökümanlarda vurgulanan katılımcılığı esas alan bir yöntem izlenerek hazırlanmadığı sürece yaşamda karşılık bulması zordur.

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet SOĞANCI, bu nedenlerle 18.08.2011 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren “Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı 2012-2023” üzerine 24.08.2011 tarihinde bir basın açıklaması yaparak görüşlerini kamuoyuna sundu. Önemli bir belge olan açıklamaya aşağıda yer verilmiştir.

“Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı” Ülkemiz ve İnsanımız İçin Gerçekçi Değildir. TMMOB’nin Görüşleri Alınarak Yeniden Düzenlenmelidir.

“Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi (AFAD) Başkanlığı koordinatörlüğünde Deprem Danışma Kurulu ve bazı ilgili kurum ve kuruluşların katılımıyla hazırlanan “*Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı 2012-2023*” (UDSEP), 18.08.2011 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiş bulunmaktadır.

17 Ağustos depreminin üzerinden 12 yıl geçtikten sonra geç de olsa “Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı”nın hazırlanmış olması olumlu bir adım olmakla birlikte, planın oluşturulması sürecinde faydalanılan çalışmalar arasında, Deprem Konseyi tarafından 2002 yılında hazırlanan ve depremin afete dönüşmemesi için gerekli olan tüm önlem ve eylemleri çok daha detaylı bir şekilde içeren “Deprem Zararlarını Azaltma Ulusal Stratejisi” başlıklı çalışmaya yer verilmemiş olması dikkat çekicidir. Dokuz yıl sonra bugün aynı şeyleri söylediğimiz göz önüne alındığında, bu süre zarfında Deprem Konseyi’nin hazırladığı strateji çerçevesinde hiçbir çalışmanın yapılmamış olması ayrıca sorgulanması gereken bir noktadır.

Deprem, jeoloji ve jeofizikten şehir plancılığı, inşaat, mimarlık, elektrik, makina mühendisliği disiplinlerine dek çok bilimli bir mühendislik, mimarlık alanı olmasına karşın, ülkemizde bu disiplinlere gereken önem verilmediği ve hatta geriletilmeye çalışıldığı için zincirleme birçok sorun oluşmakta ve gereken katkılar alınamamaktadır. Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ve bağlı Odaları bu duruma karşı etkin bir duruş sergilemekte; meslek ve uzmanlık alanlarından hareketle kamuoyunu aydınlatmaya; mesleki eğitim, belgelendirme ile mesleki teknik denetim esas ve standartlarının yerleşmesine özel bir önem vermektedir. Ancak, ana amacı, “*Depremlerin neden olabilecekleri fiziksel, ekonomik, sosyal, çevresel ve politik zarar ve kayıpları önlemek veya etkilerini azaltmak ve depreme dirençli, güvenli, hazırlıklı ve sürdürülebilir yeni yaşam çevreleri oluşturmak*” olarak açıklanan “*Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı 2012-2023*” (UDSEP) belgesinin hazırlık süreci, “*Kamu İdarelerinde Stratejik Planlamaya İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik*”te de belirtilen yöntemle aykırı olarak Birliğimiz TMMOB’nin yapacağı katkıları kapsamadığı gibi, TMMOB’nin 03.08.2011 tarihinde AFAD Başkanlığına ilettiği görüşler de dikkate alınmadan yayımlanmış bulunmaktadır.

Türkiye’nin deprem sorunu bilinçsizce verilmiş yer seçimi kararları, mühendislik verilerinden yoksun imar planları, düşük standartlarda ve mühendislik, mimarlık, şehir plancılığı gereklerinden uzak bir yapı üretimi, ranta dayalı hızlı, düşük nitelikli, tasarımsız, plansız kentleşme ve sosyo-ekonomik politikalar sonucu insani, sosyal ve ekonomik yıkımlara dönüşmekte ve bütünsel yaklaşımlar geliştirilememektedir. Geçmişten bu yana dile getirdiğimiz, “deprem ve afetler gerçekleşikten sonra gündeme gelen yara sarmacı ve zararların asgari düzeyde giderilmesi” yaklaşımının aşılması amacıyla hazırlandığı belirtilen böylesi bir belgenin bilimsel-mesleki-teknik otorite olan, anayasal çerçevede kamu kurumunu niteliğindeki meslek kuruluşu ve kamu tüzelkişiliği statüsündeki TMMOB’nin katkısı alınmaksızın hazırlanmış olmasının yaratacağı sorunlar ve bazı yaklaşım yanlışlıkları UDSEP gibi son derece gerekli bir adımı daha baştan sorunlu kılmaktadır.

Saptadığımız bazı yanlışlıklar özetle şunlardır:

- I. “Giriş” bölümünün sonunda belirtilen ve neo liberal serbestleştirme politikalarında önemli bir yer tutan “*Kamu-özel sektör işbirliği*” yaklaşımının deprem gibi komplike ve tamamen kamusal düzeydeki bir sorumluluk alanına sokulması bizce oldukça sakıncalıdır. Zira *kamu-özel sektör işbirliği*, gerçekte belirli bir alana/konuya yönelik işbirliğinin ötesinde özel sektöre daha fazla alan açma ve söz konusu alanları özel sektöre terk etmeye yönelik bir uygulamadır; kamu idari yapısı ile kamusal hizmetleri serbestleştirip, özelleştirmenin yaygınlaşmasına hizmet etmektedir.
- II. TMMOB veya ona bağlı Meslek Odalarının anılması gerektiği halde “ilgili kuruluş olarak” belirlenmediği kimi yerlerde, örneğin “2.2. Eksen B: Deprem Güvenli Yerleşme ve Yapılaşma” bölümünün “Strateji B.1.1. Planlama, çevre ve şehircilik çalışmalarında deprem tehlike ve risklerini esas alan yöntemlere önem ve öncelik verilecektir” başlığı altındaki “*Eylem B.1.1.1. Kalkınma ajansları, sorumluluk alanları içerisindeki deprem tehlike ve risklerini dikkate alacak ve bu riskleri arttırmayacak veya azaltacak yönde faaliyet yürüteceklerdir*” cümlesi doğrultusunda *kalkınma ajanslarının ilgili kuruluş olarak belirlenmesi de* yanlıştır. Zira *kalkınma ajansları ‘serbestleştirme, özelleştirme, sivil toplumu güçlendirme ve yerelleşme’* yoluyla, devletin kurumsal yapısının, değiştirilmesi eyleminin bir parçasıdır. Böylece kamu kaynakları ve kamu erkini ayrıcalıklar yaratacak biçimde kullanan, yasama ve yargı denetimini olabildiğince dışlayan bir yeni kamu yönetimi modeli yaratılmaktadır. Bu modelde önemli bir yeri olan *yerelleştirme*

politikasıyla, kamu yönetiminde karar ve uygulama yetkisi, tek tek örgütlerde yetki devri operasyonlarıyla yukarıdan aşağıya ve devlet genelinde merkezden taşraya doğru kaydırılmaya çalışılmaktadır. İçinde sermaye örgütlerinin de yer aldığı *Bölgesel Kalkınma Ajansları* hem bu çerçevede işlevlenmekte hem de bölgelerin uluslararası sermayeye doğrudan açılması ile ekonomi ve devletin yeniden yapılandırılma süreci ivmelendirilmiş olmaktadır. Mühendislik, mimarlık, şehir plancılığının kamusal fonksiyonu böylece geriletilerek, yerine sermaye güçleri ikame edilmektedir.

III. “*Eksenler, Hedefler, Stratejiler ve Eylemler*” bölümünde yapılan “*Sorumlu Kuruluş: Eylemin gerçekleştirilmesi için gerekli alt yapıyı ve/veya işbirliği ve koordinasyonu sağlayacak görevli kuruluş*” ve “*İlgili Kuruluş: Sorumlu kuruluşun eylemi gerçekleştirmek üzere çalışmaya davet ettiği ve çalışmayı işbirliği ve koordinasyon içerisinde birlikte yürüttüğü kurum ve kuruluşlar*” tanımlamaları kapsamında TMMOB’ye UDSEP Taslağının “Eylem B.1.7.2 Meslek içi eğitim faaliyetleri” bendinde “Sorumlu Kuruluş” olarak yer verilmekte iken UDSEP’nin Resmi Gazete’de yayımlanan nihai halinde TMMOB’nin misyonu “Sorumlu Kuruluş” olmaktan “İlgili Kuruluş” olmaya kaydırılmış bulunmaktadır.

IV. TMMOB yalnızca beş maddede,

- *Eylem B.1.7.1. Üniversitelerde daha nitelikli, kaliteli, verimli ve uygulamaya yönelik mühendislik ve mimarlık eğitiminin verilmesi sağlanacaktır.*
- *Eylem B.1.7.2. Meslek içi eğitim faaliyetleri geliştirilecek ve desteklenecektir.*
- *Eylem B.1.7.3. Yetkin veya profesyonel mühendislik uygulamasının yaşama geçirilmesi sağlanacaktır.*
- *Eylem B.1.7.5 Mesleki sorumluluk sigortasının yaygınlaştırılması sağlanacaktır.*
- *Eylem C.2.2.1 Türkiye Afet Risklerinin Azaltılması Platformu ve alt komisyonları oluşturulacaktır.*

şeklindeki maddelerde “İlgili Kuruluş” olarak belirtilmektedir. Diğer yandan “İlgili Kuruluşlar” bahsinde anılması gereken birçok yerde TMMOB adı belirtilmemekte; kimi yerlerde “ilgili kuruluş” olarak “Meslek Odaları” belirtilmekte; kimi yerlerde “kamu kurum ve kuruluşları”, kimi yerlerde ise “sivil toplum ku-

ruluşları” şeklinde TMMOB ve ona bağlı kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarını içermeyen bir niteleme yapılarak görev, yetki ve sorumluluklarda karmaşa yaratılmaktadır.

Önemle kaydedilmeli ki mühendislik mesleğinin gerektirdiği mesleki yeterlilik, meslek içi eğitim, belgelendirme, izlenebilirlik ve mesleki denetim; başta Anayasa’nın 135. maddesi ve bu madde ile bütünlük arz eden 123, 124. maddeleri ile 6235 sayılı TMMOB Yasası uyarınca TMMOB’ye bağlı Meslek Odalarının görev ve yetkileri arasındadır. Bu nedenle B.1.7.2 Meslek İçi Eğitim Faaliyetleri eyleminin “Sorumlu Kuruluş”u TMMOB olması gerekirken belgenin nihai halinde önceki Taslağın da gerisine düşülmesi; mühendislik, mimarlık, şehir planlığından alınması gereken katkıların geriletilmesi anlamına gelmektedir.

V. *“Strateji B.1.4. Mevcut deprem mühendisliği laboratuvarlarının daha etkin ve herkese açık şekilde hizmet verebilmesi için koordineli bir sistem kurulacaktır” maddesinin eyleme geçirilmesine ilişkin “Eylem B.1.4.1. Deprem mühendisliği alanında çalışan üniversitelerin katılımıyla bir konsorsiyum oluşturulacaktır” yaklaşımı da bizce sakıncalıdır. “Gerek kaynak israfının önlenmesi, gerekse ülkenin deprem mühendisliği alanındaki deneysel uzmanlık birikiminin bir araya getirilmesi ve etkin bir biçimde kullanılabilmesi amacıyla ortak bir “Ulusal Laboratuvar Sistemi”nin kurulması önem taşımaktadır. Bu amaçla, Türkiye’de deprem mühendisliği alanında çalışan üniversitelerin oluşturacağı bir konsorsiyum tarafından, “Ulusal Deprem Mühendisliği Laboratuvarı Sistemi”nin kurulması, çalışma usul ve esaslarının belirlenmesiyle bu sistemin sürekliliğinin sağlanması gerekmektedir” şeklinde gerekçelendirilen konsorsiyum kavramının birkaç anlamı bulunmaktadır. Bunlar:*

- İki ya da daha fazla şirket veya işletmenin belirli bir projenin uygulanması konusunda yaptığı işbirliği,
- Belli bir konuda, ortak çıkarları olan ve genellikle kredi verenlerin (bankaların) teşkil ettiği iktisadi bir grup,
- Uluslararası kuruluşların ve hükümetlerin iktisadi ve mali yardımları yürütmek için meydana getirdikleri birlikler

v.b. şekilde açıklanmaktadır. Bu nedenle üniversiteler arası işbirliğinin “şirketler birliği” v.b. yaklaşımları çağrıştıran “konsorsiyum” kavramı ile ifade edilmesinin sakınca yaratacağı kanısındayız.

- VI. En başta belirttiğimiz gerekçelerle, UDSEP’nin “3. Uygulama ve İzleme” bölümünde de belirtilen ve AFAD Başkanlığı bünyesinde kurulan *Deprem Danışma Kurulu*’nda ve ilgili Alt Çalışma Komisyonlarında TMMOB’ye yer verilmemiş olması, depremlere ilişkin mevzuat hazırlıklarından önlem ve uygulamalara dek bir dizi hayati sorun yaratacaktır.
- VII. Eylem C.2.1.2’de “Yapı Yasası ve Kentsel Dönüşüm Yasalarının çıkartılacak” olduğuna yer verilmiştir. Anılan eylemde ilgili kuruluşlar arasında yapı denetiminden muaf olan TOKİ’nin bulunması başka bir ifadeyle kentsel dönüşümün TOKİ eliyle yapılacağı vurgusu, deprem riskinin ranta dönüştürülmek istendiği kuşkusunu pekiştirmektedir.

Sonuç olarak, Deprem gerçeği Türkiye için hükümetler üstü bir konudur. “Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı”nın AKP’nin seçim döneminde ve sonrasında sıkça kullandığı bir slogana gönderme yaparak “UDSEP 2023” olarak adlandırılması konuya yaklaşım noktasındaki ciddiyet ve samimiyetten kuşku duymamıza da neden olmaktadır.

Ülke geleceği için son derece önem taşıyan “Ulusal Deprem Stratejisi ve Eylem Planı” gibi bir belgenin ancak “toplumsal bir sözleşme” niteliği taşıdığına bir anlamı olacaktır. Bu bağlamda UDSEP’in kağıt üzerinde kalmaması ve hayatta karşılık bulması için gerçekçi bir şekilde yeniden düzenlenmesi şarttır.”

Mehmet Soğancı
TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı

Yapı Denetiminin Önemi ve Mevcut Durumu

İnşaat Mühendisleri Odası’nın “*Türkiye’de Konut Sorunu ve Konut İhtiyacı Raporu*” ve TÜİK verilerine göre Türkiye’de 18 milyonu aşan yapı stoku bulunmakta; bu stokun % 67’sinin ruhsatsız ve kaçak, % 60’ının 20 yaş üzeri konutlardan oluştuğu, % 40’ının oturulabilir olmadığı ve depreme karşı güçlendirilmesi gerektiği belirtilmektedir. Kısaca, gerek yasal düzenlemelerin eksikliği, gerekse denetimlerdeki boşluklar, sağlıksız yerleşim alanlarının önünü açmakta ve bu noktada “yapı denetimi” konusu birinci dereceden önem taşımaktadır.

Diğer yandan makina mühendisliği disiplini açısından çok önemli bir konuyu oluşturan, depremlerde oluşan kayıpların % 80’e varan kısmının taşıyıcı sistemlerin gördüğü zarara bağlı olarak tesisatlarda oluşan hasarlar nedeniyle meydana gelmesidir. Oysa uzmanların görüşüne göre bir yapının taşıyıcı sisteminin maliyetinin toplam yapı maliyeti içindeki payı % 35’i geçmemektedir. Bu durum, konunun bir rant – kâr alanı haline çevrildiğini göstermektedir.

1999 Marmara depremi sonrasında “güvenli yapılaşma” adına getirilen “yapı denetimi” düzenlemeleri ise sorunları çözememiş hatta yeni kargaşa yaratmış; denetimsiz yapılaşmayı teşvik eden, kamusal denetim alanını ticarileştirerek özelleştiren, katılımcılığı reddeden, meslek odalarının önerilerine kapılarını kapatan bir anlayış tercih edilmiştir.

Bu nedenle depremle ilgili en önemli yasal düzenlemelerden biri olan 4708 sayılı Yapı Denetim Yasası’nda ciddi eksik ve yanlışlar bulunmaktadır. 17 Ağustos 1999 depremi ardından gündeme gelen 595 sayılı KHK’nin Anayasa Mahkemesi’nce iptali üzerine yine aynı anlayışla hazırlanan 4708 sayılı Yasanın sonuçları 2003 Mayıs’ında Bingöl depreminde bir kez daha ortaya çıkmıştır. Odamız ve TMMOB’nin tüm uyarılarına rağmen, birinci derece deprem bölgesindeki birçok ilimiz yıllarca bu yasanın kapsamına alınmamıştır.

2001 yılında, oluşturulacak yeni sisteme ilişkin ilgili meslek Odalarının görüş ve önerilerine rağmen yasalaşan ve yalnızca 19 pilot ili kapsadığı için yoğun eleştirilere neden olan *4708 sayılı Yapı Denetim Yasası*nda yapı denetimi tam anlamıyla bir piyasa faaliyeti olarak görülmüş ve kamusal denetim dışlanmıştır.

“Türkiye Deprem Haritası”na göre 50 il “Birinci Dereceden Deprem Bölgesi” içinde yer almakta* iken yasa, milli gelirden % 67 gibi en yüksek pay alan 19 ili kapsamış, yapı denetimini ticarileştirme/özelleştirmeye en uygun iller seçilmiştir.* 35’i “Birinci Dereceden Deprem Bölgesi” içinde yer alan diğer 62 ilimiz ise yıllarca yapı denetimi dışında tutulmuştur. Bu konu nihayet 9 yıl sonra nispeten düzeltilmiş ve 13.07.2010 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanan (14.06.2010 tarihli) *Bakanlar Kurulu Kararı* ile Yapı Denetimi Yasası, 1 Ocak 2011’den itibaren 81 ilin tamamında uygulanır hale gelmiştir. Ancak yasanın eksik, yanlış, aksayan ve uygulanamayan yanlarının ilgili tarafların görüşlerine başvurularak yeniden düzenlenmesi gerekliliği sürmektedir. Zira mevcut yasa, mesleki yeterlilik, eğitim, belgelendirme, izlenebilirlik, denetim mekanizmasının zayıflığı ve kamu yapılarının denetim dışı kalması gibi çok önemli sorunları çözmekte ve yürürlükteki diğer bazı yasa hükümleriyle çelişkiler de barındırmaktadır.

Yasa, 3194 sayılı İmar Yasasının 26. maddesinde belirtilen kamu yapı ve tesisleri ile 27. maddede belirtilen ruhsata tabi olmayan yapılar ve bodrum kat hariç tek parselde bulunan ve 200 m²’yi geçmeyen iki katlı müstakil yapıları kapsam dışında bırakmıştır. Ülkemizde son dönemlerde özellikle 17 Ağustos Marmara Depreminde ve 1 Mayıs 2003 Bingöl Depreminde görüldüğü gibi, yaşanan büyük depremlerde kamu yapılarının en az özel yapılar kadar zarar görmüş olduğu gerçeği yasada gözetilmemiştir.

Bu noktada, özellikle yasa yapıcılarınca, yapı denetiminin kent planlamasından yapıya ilişkin tasarım projeleri ile inşaatın imalat sürecini kapsayan bir bütün olduğu gerçeği kabul edilmelidir. İnşaat süreci ise, yapının oturacağı zeminin etüdü ile başlayıp, hazırlanan plan ve projelerin İmar Yasası ve Yönetmelikleri-

---

* Türkiye Deprem Haritasına göre **il sınırlarının tamamı Birinci Derecede Deprem Bölgesi içinde yer alan 20 il:** Amasya, Aydın, Balıkesir, Bartın, Bingöl, Bolu, Denizli, Düzce, Hakkari, Hatay, İzmir, Kastamonu, Kırşehir, Kütahya, Manisa, Muğla, Muş, Sakarya, Tunceli, Yalova.

İl sınırlarının bir kısmı Birinci Derecede Deprem Bölgesi içinde yer alan 35 il: Adıyaman, Afyon, Ağrı, Ankara, Antalya, Batman, Bayburt, Bilecik, Bitlis, Burdur, Bursa, Çanakkale, Çankırı, Çorum, Erzincan, Erzurum, Gümüşhane, Isparta, İstanbul, Kahramanmaraş, Karabük, Kırıkkale, Kocaeli, Konya, Malatya, Ordu, Osmaniye, Samsun, Siivas, Şırnak, Tekirdağ, Tokat, Uşak, Van, Zonguldak.

** Bu iller Adana, Ankara, Antalya, Aydın, Balıkesir, Bolu, Bursa, Çanakkale, Denizli, Düzce, Eskişehir, Gaziantep, Hatay, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Sakarya, Tekirdağ ve Yalova’dır.

ne, teknik şartname ve kurallara ilişkin mevzuat ile TMMOB’ye bağlı ilgili Odaların Yönetmelik, Yönerge ve Çizelgelerine uygun olarak üretilip üretilmediğinin denetimi ile devam eden yine bütünlüklü bir süreç olarak anlaşılmalıdır.

Yapının inşa edileceği arsa veya arazinin zemin ve temel raporları ile uygulama projelerini ve hesaplarını kontrol ederek ilgili idareye uygunluk görüşü bildirmek; yapının ruhsat ve ekleri ile mevzuata uygun olarak yapılmasını denetlemek; yapım işlerinde kullanılan malzemeler ile imalâtın proje, teknik şartname ve standartlara uygunluğunu kontrol etmek; yapının ruhsat eki projelerine uygun olarak kısmen veya tamamen bitirildiğine dair ilgili idareye rapor vermek; zemin, malzeme ve imalâta ilişkin deneyleri şartname ve standartlara uygun olarak laboratuvarlarda yaptırmak yapı denetim kuruluşlarının görevleri arasında sayılmaktadır.

Yapı denetimi, idarenin yaptırım gücüne dayanarak yürüttüğü asli kolluk faaliyetleri içinde yer almakta olup, Anayasa’nın 128. maddesinde belirtildiği üzere, devletin genel idare esaslarına göre yürütmekle yükümlü olduğu kamu hizmetlerinin gerektirdiği asli ve sürekli görevlerin, memurlar ve diğer kamu görevlileri eliyle görülmesi gerekmektedir. Oysa 4708 sayılı Yasa ile devlet, bu asli ve sürekli hizmetini -Anayasa’nın 128. maddesinin yürürlükte olmasına karşın- özelleştirme konusu yapmıştır. Yapı denetimi, zemin ve temel raporlarından ruhsat aşamasına (aslında ruhsat aşaması dahil, çünkü ruhsat denetim raporlarına göre verilmektedir) kadar yapı denetim kuruluşlarına teslim edilmiştir.

Kamusal açıdan, İdare, kolluk faaliyetleri arasında yer alması nedeniyle yapı denetimi ve bunun sonucu olan ruhsat verme yetkisini özel kişilere devredemez, devletin genel idare esaslarına göre yürütmekle yükümlü olduğu bu kamu hizmetini, ancak memurlar ve diğer kamu hizmetlileri eliyle gördürmesi gerekir.

Mesleki açıdan ise, her ne kadar yapı denetim kuruluşlarının ortakları mühendis ve mimar olmakla birlikte istihdam ettikleri mühendis ve mimarlar ile aralarındaki ilişki, sağlıklı bir zemine oturtulmamıştır. Yasa yapı denetim kuruluşunun alacağı ücreti belirlemiş iken, asıl sorumluluğu üstlenen yapı denetçisi mimar ve mühendislerin ücretleri piyasa koşullarına terk edilmiştir. Mühendis ve mimarların hak, yetki ve sorumluluklarında bir paralellik söz konusu değildir. Sorumluluk büyük olmasına karşın, hak ve yetki tanınmadığından sistemin tüm olumsuzlukları yapı denetçisi mühendis ve mimarların omuzlarına yüklenmiş, bir de iş güvenliğine ilişkin sorumluluk verilmiştir. Mühendislik ve mimarlık hizmetlerinin mesleki yeterlilik, eğitim ve belgelendirme, denetleme gibi konuları yasal boyutta ele alınmamış, bu konularda Odalar asli yetkiye sahip olmasına karşın, Ba-

kanlık, Odaların asli yetkisini sınırları belirsiz takdir yetkisine almıştır. Görülen kamu hizmeti olmasına karşın, yapı denetçilerinin iş güvencesi ve ücreti yapı denetim kuruluşuna yani işverenin müteahhitle ilişkisine bırakılmıştır. 648 sayılı KHK ile de yapı denetim kuruluşlarının alacağı ücretin % 1,5’e indirilmesi bu alanda çalışan mühendis ve mimarların ücretinin daha da alt sınırlara çekileceğini göstermektedir. Verilen hizmet ile alınan ücret arasındaki bu orantısızlık, imzacılığı daha da yaygınlaştıracak ve verilecek hizmette sağlıklı bir denetim hedeflenmeyecektir.

Bir diğer sorun da, yapı denetim kuruluşlarının sayısının illere göre sabitlenmesi ve iş dağıtımının kamu eliyle değil, müteahhidin istemine göre belirlenmesidir. Bu, hizmetin kamusal niteliğini ortadan kaldırmaktadır. 648 sayılı KHK ile yapılan müdahale ile belediye sınırları dışında bulunan yerlerde 500 m²’nin yapı denetim sınırları dışına alınması da diğer bir sorun olarak ortada durmaktadır. Tüm bu sorunlar karşısında, mesleki bağımsızlıktan yoksun, Odası ile bağları koparılmış yapı denetçisi mühendis ve mimarlardan kamu hizmetini kamu yararına sunması beklenmemelidir. Bu gerçeği, önceki uygulama olan 19 il ile sınırlı uygulamanın sonuçlarından anlamak zor değildir. 17 Mart 2011 tarihine kadar sistemde yer alan 172 Yapı Denetim Kuruluşu ceza almış, 139’unun belgesi iptal edilmiş 27’si ise tasfiye olmuştur. Sistem içinde çalışan denetçi mühendis ve mimarlardan 372’sinin ceza aldığı resmi kayıtlarla belgelidir. 19 ildeki uygulamanın bu rakamsal sonuçları ülke genelindeki uygulamanın mühendis ve mimarlar açısından bir felaket olacağını göstermektedir.

Yapı denetim sisteminin diğer sorunu sistem bir bütün olarak ele alınmadığından kamu alımlarında, TOKİ ve kamu iştiraklerinde ayrı denetim süreçleri işlemektedir. Kamu alımlarında ve iştiraklerinde kamusal denetim, TOKİ’deki denetim ise müşavir firmalar üzerinden yürütülmektedir. TOKİ bugün ülkenin en büyük müteahhitlik firması haline gelmişken, yer seçiminden denetime kadar olan süreç ayrık işlemektedir. Müşavir firmalarda çalışan mühendis ve mimarın hak, yetki ve sorumlulukları ise müşavir firma sahibinin inisiyatifine bırakılmıştır. Bu nedenle, başta TOKİ olmak üzere, büyük ölçekli kamu eliyle yapılan yapıların müşavirlik firmaları tarafından denetlenmesi de ayrı ve ciddi bir sorun olarak ortada durmaktadır.

Bunlarla birlikte, yasanın temel eksikleri arasında, TMMOB’ye bağlı ilgili Odaların yasa ve yönetmeliklerce tanınmış görevleri içinde bulunan mühendislik, mimarlık hizmetlerinin mesleki yeterlilik, eğitim, belgelendirme ve denetleme boyutlarını içermemesi ve birçok kez eleştirdiğimiz “imzacılık” yaklaşımına ortam yaratılması da bulunmaktadır.

Diğer yandan yasa, yapıları yalnızca bina taşıyıcı sistemlerden ibaret görmektedir. Oysa Marmara Depremi sonrası yapılan incelemeler, oluşan kayıpların % 80’e varan kısmının, taşıyıcı sistemlerin gördüğü zarara bağlı olarak tesisatlarda oluşan hasarlar nedeniyle meydana geldiğini göstermiştir.

07.08.2010 tarihli ve 27665 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan *Yapı Denetimi Uygulama Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelikte* yapılan değişiklikler de TMMOB’ye bağlı ilgili odaların değerlendirme kriterleri dikkate alınmadan hazırlanmıştır.

Süresi beş yıl olan Yapı Denetçiliği ve Proje Denetçiliği Belgesinin geçerli olduğu süre içinde meslek içi eğitimlerin sürekli hale getirilmesi ve eğitim programlarının Bakanlık ile TMMOB’ye bağlı ilgili Odaların ortak çalışması ile belirlenmesi için 2006–2007 yıllarında Bakanlık ile biz Meslek Odalarının koordineli bir şekilde uyguladığı eğitim çalışmasının devamının getirilmemiş olması ve bu konunun yasada hüküm altına alınmaması önemli bir diğer eksikliği oluşturmaktadır.

Yapı denetim sisteminin önemli temellerini oluşturan yapı sigortası ve mesleki sorumluluk sigortası da bir türlü uygulamaya geçirilememiştir.

Yine yapı denetim sürecinde tanımlanan şantiye şefliği uygulanabilir olmaktan uzak, mühendis ve mimarların imzalarıyla geçirilen bir uygulamaya dönüşmüştür.

Yasaya göre yapı denetim kuruluşlarının yapı sahipleri tarafından belirlenmesi gerekirken uygulamada müteahhitler öne çıkarak haksız rekabet koşullarına neden olmakta, bağımsız bir yapı denetim sisteminin oluşmasının koşulları en başta yok olmaktadır.

Ayrıca 17.08.2011 tarihli 648 sayılı KHK ile 4708 sayılı *Yapı Denetimi Hakkında Kanunun* 1 inci maddesi'nin ikinci fıkrası değiştirilmiş; 2. maddesinin üçüncü fıkrası ve 7. maddesi yürürlükten kaldırılmış; 4. maddesi başlığı ile birlikte değiştirilmiş; 5. maddesinin dördüncü ve yedinci fıkraları yürürlükten kaldırılmış, beşinci ve altıncı fıkraları değiştirilmiş; 12. maddesinin ikinci fıkrası değiştirilmiştir. Bu değişiklikler, kısaca, denetimsiz yapılaşmanın sınırlarının genişletilmesi olarak özetlenebilir.

Buna göre 2001 yılında Yapı Denetimi Yasası’nın yasalaşma sürecinde ve sonrasında TMMOB ve bağlı Odalar olarak dile getirdiğimiz, mesleki yeterlilik,

eğitim, belgelendirme, izlenebilirlik, denetim mekanizmasının etkin ve yaygın olmasının gerekliliği ile kamu yapılarının denetim dışı kalması gibi çok önemli eksiklikler gerek uygulamada gerekse mevzuat değişiklikleriyle ne yazık ki sistematik hale gelmektedir.

648 sayılı KHK ile 4708 sayılı Yapı Denetimi Hakkında Kanununun 1. maddesinin ikinci fıkrası değiştirilmiştir. İkinci fıkranın yeni hali şöyledir:

“*Bu Kanun;*

a) 3194 sayılı İmar Kanununun 26 ncı maddesinde belirtilen kamuya ait yapı ve tesisler ile 27 nci maddesinde belirtilen ruhsata tabi olmayan yapılar,

b) Bodrum katı dışında en çok iki katlı ve yapı inşaat alanı toplam 200 metrekareyi geçmeyen müstakil yapılar,

c) Entegre tesis niteliğinde olmayan tarım ve hayvancılık amaçlı yapı ve tesisler,

d) Köy yerleşik alanlarında, belediye ve mücavir alan sınırları içinde olmayan iskân dışı alanlarda ve nüfusu 5000’in altında olan belediyelerin belediye ve mücavir alan sınırları içinde bodrum katı ve çatı arası dışında en çok iki katlı ve yalnızca bir bodrum katın inşaat alanı hesaba katılmaksızın toplam inşaat alanı 500 metrekareyi geçmeyen konut yapıları ile bunların kömürlük, otopark, depo gibi müştemilatı,

hariç olmak üzere, belediye ve mücavir alan sınırları içinde ve dışında kalan yerlerde yapılacak yapıların denetimini kapsar. Ruhsata tabi olup, bu Kanun hükümlerine tabi olmayan yapılarda denetime yönelik fenni mesuliyet 3194 sayılı İmar Kanununun 26 ncı ve 28 inci maddelerine göre mimar ve mühendislerce üstlenilir. Birden fazla müstakil yapının bulunduğu parsellerde, bütün yapıların toplam yapı inşaat alanının 200 metrekareyi geçmesi halinde de bu Kanun uygulanır. Yalnızca bir bodrum katın inşaat alanı hesaba katılmaksızın toplam inşaat alanı 500 metrekareyi geçmeyen yapılarda geçici yapı müteahhidi yetki belgesi almak ve mimar veya mühendis unvanlı şantiye şefi bulundurmak, yapı müteahhitliğine ilişkin bütün sorumlulukları üstlenmek şartıyla parsel maliki kendi yapısını inşa edebilir. Ancak bu yapılarda da mimar veya mühendis unvanlı şantiye şefi bulundurulması zorunludur. Parsel malikinin veya hissedarlardan birinin mimar veya mühendis olması halinde ayrıca şantiye şefi aranmaz.”

Yukarıda **siyah kalın/bold** karakter ile belirtilen cümleler, yasanın 1. maddesine yapılan yeni ekleri göstermektedir. Görüldüğü üzere *yasanın denetim kapsamı daraltılmış* ve bu doğrultuda *denetimsiz yapılaşmanın sınırları genişletilmiştir*.

Yapı Denetimi Yasasının önceki halinde, Odamız, TMMOB ve diğer ilgili Odaların karşı çıkmalarına karşın, kamuya ait yapı ve tesisler ile köy yerleşim alanlarında yapılan konutlar ile 200 m²’yi geçmeyen yapılar denetim dışı bırakılırken, yapılan son değişiklikle bu denetimsizliğe (c) ve (d) bentlerinde belirtilen yapılaşmalar da denetim dışı bırakılmıştır.

Ayrıca yine 648 sayılı KHK’nin 27. maddesi ile Yapı Denetimi Yasasının 5. maddesinde yapılan değişiklik ile,

“Yapı denetimi hizmetleri için yapı denetim kuruluşlarına ödenecek hizmet bedelleri, asgarî hizmet bedelinden az olmamak kaydıyla, projenin özellikleri ile yapının bulunduğu bölgenin fizikî, ekonomik ve sosyal özellikleri dikkate alınarak bu sözleşmede belirtilir”

şeklindeki 5. maddenin dördüncü fıkrası yürürlükten kaldırılmış ve önceki halinde

“Asgarî hizmet bedeli, yapı yaklaşık maliyetinin % 3’üdür. Yapım süresi, iki yılı aşan yapılarda, bu oran, her altı ay için % 10 artırılır, iki yıldan kısa süren yapılarda ise her altı ay için % 5 azaltılır.”

“Yapı denetim kuruluşu, katma değer vergisi hariç yaptığı hizmetlerden dolayı yapı sahibinden başka ad altında ayrıca hiçbir bedel talebinde bulunamaz.”

şeklindeki beşinci ve altıncı fıkraları aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Yapı denetimi hizmeti için yapı denetim kuruluşuna ödenecek hizmet bedeli, yapı denetimi hizmet sözleşmesinde belirtilir. Bu bedel, yapı yaklaşık maliyetinin % 1,5’inden az olamaz. Hizmet bedeli oranı, yapım süresi iki yılı aşan iş için yıllık % 5 artırılır ve yapım süresi iki yıldan daha az olan işler için yıllık % 5 azaltılır. Bu bedele, katma değer vergisi ile yapı denetim kuruluşu tarafından talep edilen ve taşıyıcı sisteme ilişkin olmayan malzeme ve imalâtlar konusunda yapı müteahhidince yaptırılacak olan laboratuvar deneylerinin masrafları dâhil değildir. Yapı denetim kuruluşu, yapı sahibinden başka bir ad altında, ayrıca hiçbir bedel talebinde bulunamaz.

Yapı denetim hizmet bedeli, yapı denetim kuruluşlarının hizmet bedellerinin ödenmesinde kullanılmak üzere yapı sahibince il muhasebe birimlerinde açılacak emanet nitelikli hesaba yatırılır. Yatırılan tutarların % 1’i ruhsatı veren idarenin, % 1’i Bakanlık bünyesinde bulunan döner sermaye işletmesinin hesabına aktarılır.”

Beşinci fıkrada yapılan düzenleme ile yapı denetim bedelleri yüzde oranı olarak yapı yarıya azaltılmış, önceki halinde yaklaşık yapı maliyetinin % 3’ü olan bedel ez az % 1,5 olarak belirlenmiş ve yapı denetim firmaları ile yapımcılar arasında pazarlık sürecinin önü açılmıştır.

Altıncı fıkrada yapılan düzenleme ile de yapı denetim hizmet bedelinin % 1’i ruhsatı veren idareye, % 1’i de Bakanlık bünyesindeki döner sermayeye aktarılacaktır. Bu durum yapı denetim firmalarının alacağı hizmet bedellerinde yarıya yakın bir kayba yol açacak, belki de hizmet bedellerinin bu kaybı giderecek bir şekilde şişirilmesine neden olabilecektir.

Yine bu KHK ile yapı denetiminde mühendis, mimar, şehir plancılığı disiplinleri dışlanmaktadır. 648 sayılı KHK’nin 28. maddesi ile de Yapı Denetimi Yasasının 12. maddesinin önceki hali olan

“Bu Kanun gereğince düzenlenmesi öngörülen yönetmelikler, Kanunun yayımı tarihinden itibaren kırk beş gün içerisinde Bakanlıkça çıkarılır”

şeklindeki ikinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

*“İlgili idarelerin bu Kanunda belirtilen hususlara ilişkin görevleri ile çalışma usul ve esasları; yapı denetim kuruluşları ve şubelerinin sınıflandırılması, kuruluşlar arasında adaletli iş dağılımını temin etmek üzere bir ilde faaliyet gösterebilecek olan yapı denetim kuruluşu sayısının belirlenmesi ile **kuruluş safhasında sahip olunması gereken asgarî nitelikler; yapı denetim kuruluşları ve laboratuvar kuruluşlarının görevleri ile çalışma usul ve esasları; denetçi belgesi verilmesine ilişkin usul ve esaslar ile yapı denetim ve laboratuvar kuruluşlarında görev alacak **personelde aranacak nitelik, tecrübe ve bunların istihdam şartları ile görev ve sorumlulukları; diğer yapı sorumlularının nitelikleri, görevleri ile çalışma usul ve esasları; Merkez ve İl Yapı Denetim Komisyonunun görevleri ile çalışma usul ve esasları; yapı denetimi hizmet sözleşmesinin esasları, asgarî hizmet bedelinin belirlenmesi ve hizmet bedelinin ödenmesi, bu Kanun uyarınca denetlenerek inşa edilen yapılara sertifika verilmesi ve düzenlenecek meslek içi eğitimlere ilişkin usul ve esaslar Bakanlıkça hazırlanan yönetmelikle düzenlenir.**”***

Bu fıkra ile TMMOB’ye bağlı ilgili meslek odalarının görevleri arasında bulunan yapı denetim kuruluşlarının sahip olması gereken asgari nitelikler, çalışma usul ve esasları, asgari hizmet bedellerinin belirlenmesi ve meslek içi eğitim konularında Bakanlık yetkilendirilmektedir. Bu düzenleme TMMOB ve bağlı meslek odalarının mesleki denetim, eğitim, belgelendirme fonksiyonlarının yapı denetiminden daha fazla dışlanmasına yol açacaktır. Oysa Yapı Denetimi, kent planlamasından başlayarak yapıya ilişkin tasarım projeleri ile inşaatın imalat sürecini kapsayan bir bütündür. İnşaat süreci ise, yapının oturacağı zeminin etüdü ile başlar, hazırlanan plan ve projelerin İmar Kanunu ve Yönetmeliklerine, teknik şartname ve kurallara ilişkin mevzuat ile TMMOB’ye bağlı ilgili Odaların Yönetmelik, Yönerge ve Çizelgelerine uygun olarak üretilip üretilmediğinin denetimi ile devam etmesi gerekir. Bu açıdan Yasanın gerek önceki gerekse yeni halinin temel eksiği, mühendislik mimarlık hizmetlerinin mesleki yeterlilik, eğitim, belgelendirme ve denetleme boyutlarını içermemesi ve TMMOB’ye bağlı Odalar olarak birçok kez eleştirdiğimiz “imzacılık” yaklaşımına ortam yaratılmasıdır.

Söz konusu KHK ile ayrıca yerel yönetimlerin yapı, ruhsat v.b. yetkileri çevre ve şehircilik bakanlığına aktararak merkezi vesayet güçlendirilmekte; tüm çevre, milli parklar, koruma alanları, doğal SİT alanları v.b. talana açılmakta; kentsel dönüşüm de merkezileştirilmekte; kırsal alan imar yasası kapsamının dışına çıkarılmaktadır.

Yapı denetimiyle ilgili son olarak 03.04.2012 tarih ve 28253 sayılı Resmi Gazete ile 14.04.2012 tarih ve 28264 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan; “Bürokrasinin Azaltılması ve İşlemlerin Basitleştirilmesine Yönelik Başbakanlık, Bakanlıklar, Bazı Bağlı ve İlgili Kuruluşlar ve Üniversitelere Ait 84 Adet Yönetmelik” başlığıyla yayımlanan yönetmelik değişiklikleri kapsamında; “Planlı Alanlar Tip İmar Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik”in 16, 57, 58, 64. maddelerinde; “Yapı Denetimi Uygulama Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik”in de 4, 5, 6, 7. maddelerinde değişiklik yapılmıştır.

Her iki yönetmelikte yapılan değişiklikler sonucunda sicil durum belgelerinin Meslek Odaları tarafından düzenlenmesi kuralı kaldırılmıştır.

Oysa, örneğin Odamız, Anayasa’nın 135. maddesi ile 6235 sayılı TMMOB Yasası düzenlemelerindeki amaçlara yönelik olarak ve yine Anayasa’nın 123 ve 124. maddeleri hükümleri çerçevesinde çeşitli yönetmelik düzenlemeleri yapmakta ve Resmi Gazete’de yayımlatarak yürürlüğe koymaktadır. 6235 sayılı

Yasa’ya dayalı olarak hazırlanıp, 22.11.2011 tarih ve 24591 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan “*Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Makina Mühendisleri Odası Serbest Müşavirlik Mühendislik Büroları Tescil ve Mesleki Denetim Yönetmeliği*” ile 22.11.2011 tarih ve 24591 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan “*Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Makina Mühendisleri Odası Serbest Müşavir Mühendislik Hizmetleri ve Asgari Ücret Yönetmeliği*” serbest çalışan üyelerimize yönelik belgelendirme ile görev ve sorumlulukları hakkında düzenlemeler içermektedir. Bu düzenlemelere göre, serbest çalışan üyelerimizin ürettikleri mühendislik hizmetlerini Oda mesleki denetimine sunmak yükümlülüğü bulunmaktadır.

“*Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Makina Mühendisleri Odası Serbest Müşavir Mühendislik Büroları Tescil ve Mesleki Denetim Yönetmeliği*”nin amacı, 3458 sayılı *Mühendislik ve Mimarlık Hakkında Kanun* ile 6235 sayılı *Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Kanunu* uyarınca, TMMOB Makina Mühendisleri Odası Serbest Mühendislik ve Müşavirlik Hizmetleri ve Asgari Ücretleri Yönetmeliğinde belirtilen makina mühendisliği hizmeti üreten kişi ve kuruluşların mesleki etkinliklerinin Oda tarafından denetlenmesiyle, bu hizmetlerin mesleki bilimsel teknik esaslar, ülke ve meslektaş yararları yönünden gelişmesini, üretilen hizmetlerin Oda standartları ve yönetmelikleri ile ülkemizde geçerli diğer standartlara, yönetmeliklere ve esaslara uygunluğunu sağlamak; Oda tarafından belirlenen serbest müşavirlik ve mühendislik hizmetleri asgari ücretlerinin uygulanmasıyla, meslektaşlar arasında haksız rekabeti önlemek; serbest müşavirlik ve mühendislik hizmeti yapan kişi ve kuruluşların mesleki denetim, kapasite ve yeterlilik açısından değerlendirilmelerine esas olan kayıtların tutulmasını sağlamaktır.

Anılan yönetmeliklerde yapılan düzenlemelerle tanımlanan mesleki denetim; Serbest Müşavirlik Mühendislik hizmeti veren üyelerimizin mesleki faaliyetlerinde uymakla yükümlü olduğu kuralları içermekle birlikte, aynı zamanda Odamızın üye faaliyetlerini denetlerken uygulamakla yükümlü olduğu bir düzenlemedir ve mühendislik hizmetlerinde haksız rekabete yönelik en önemli mücadele aracı olarak, mesleğin ve meslektaşların haklarının korunmasında taviz verilmeyen sürdürülmesi gerekli bir uygulamadır.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından, sicil durum belgesi uygulamasına yönelik yapılan yönetmelik değişiklikleri, TMMOB ve bağlı Odaları hukukçuları tarafından değerlendirilmekte olup, tespit edilen hukuka aykırılıklar idari yargı önüne taşınacaktır.

Önemle belirtmek isteriz; “yapı denetimi”nin anahtarı “mesleki denetim”, onun olmazsa olmaz koşulu da TMMOB’ye bağlı Odaların görev ve yetki alanında bulunan “Uzmanlık ve Belgelendirme”dir. Yapı Denetiminin kamusal bir denetim alanı olduğu asla unutulmamalıdır. Yapı Denetim Yasasının ve ilgili yönetmeliklerinin bu yönleriyle ciddi eksikleri, yanlışları vardır, yasa ve yönetmeliklerin yeniden ele alınması gerekliliği kamuoyunun gündeminde bütün sıcaklığıyla yer almalıdır.

Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun Tasarısı Üzerine

Bu raporun yayımlandığı günlerde yasalaşması beklenen ve daha önce değindiğimiz KHK değişikliklerinden esinlenen “*Âfet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun Tasarısı*”nda da yapı denetimine benzer katılımcılık içermeyen anti demokratik süreçler işletilmiştir. TMMOB ve ilgili odaların görüşlerine kesinlikle başvurulmadan, tamamen iktidarın ekonomik rant yönelimleri doğrultusunda bir tasarı hazırlanarak Meclise sunulmuştur.

Bu tasarıyla birlikte, hiçbir kayıt ve koşula bağlı kalmaksızın yerleşim yerleri, orman alanları, kıyılar, boğaziçi, meralar, kültür ve tabiat varlıkları, tarım arazileri, zeytinlikler gibi özel koruma altında olan alanlar 3194 sayılı İmar Kanunu ve imara ilişkin hükümler ihtiva eden özel kanunlar da dahil olmak üzere özel mevzuatlardaki kısıtlamalara bağlı olmaksızın, rezerv yapı alanları, riskli alanlar ve riskli yapı statüsüne alınıp, tasfiye, dönüştürme, yeniden yerleştirme ve yıkım işlemlerine tabi tutulabilecektir. Rezerv yapı alanını Bakanlık, riskli alanları Bakanlığın teklifi ile Bakanlar Kurulu, riskli yapıyı ise Bakanlığın lisanslandığı kurum ve kuruluşlar belirlemeye yetkili kılınmıştır.

Tasarının uygulama hükümleri normal zamanların hukuk normlarından muaftır, yürütmeye olağanüstü yetkiler tanınmıştır.

TMMOB’nin bu konuda yürüttüğü çalışmada yasa tasarısının potansiyel tehlikeleri tespit edilmiştir.

Tasarıya göre, riskli alan ve riskli yapıların ilanından sonra malik ve kullanıcıların mülkiyet ve kullanımdan doğan tüm hakları kısıtlandığı gibi o bölge ve yapıya kamu hizmetlerinin de (elektrik, su, doğalgaz) verilmeyeceği hükme bağlanmaktadır. Riskli yapıların, tahliye ve yıktırma masrafları da maliklere ait olup,

hak sahipleri ancak enkaz bedeli alabilecektir, yıkım masraflarını ödemeyenlerin tapu kaydına ipotek konulacağı da ayrıca düzenlenmektedir.

Bakanlık uygulama işlemlerinde yani riskli yapılara, rezerv yapı alanlarına ve riskli yapıların bulunduğu taşınmazlara ilişkin her türlü plan, proje, arazi ve arsa düzenleme işlemleri ile toplulaştırma yapmaya, bu alanlarda bulunan taşınmazları almaya, satmaya, ön alım hakkını kullanmaya, trampaya, taşınmaz mülkiyetini veya imar haklarını başka bir alana aktarmaya, inşaat yapmaya, yaptırmaya, arsa paylarını belirlemeye, kent tasarımları hazırlamaya yetkili kılınmıştır. Bakanlık bu yetkilerini TOKİ’ye, isterse idareye devredebilir. Tasarı, Bakanlığın bu işlemlerine karşı tebliğ tarihinden itibaren 30 gün içinde dava açılabileceğini, ancak mahkemenin yürütmenin durdurulmasına karar veremeyeceğini düzenlemektedir. Bakanlık, zorla el koyduğu alanlar üzerinde istediği tasarrufu yapmaya yetkili kılınmıştır.

Tasarının gelirleri arasında en büyük pay, 2-B orman alanlarından elde edilecek gelir (% 90) olarak belirlenmiştir. 2-B gelirleri yanında, çevre vergisi olarak bilinen vergi ve idari para cezalarının % 50’si, İller Bankası’nın yıllık safi kar tutarının % 49’u, Bakanlığın el koyduğu taşınmazlarda imar uygulamasına tabi tutulanların satışından elde edilecek gelirler, dönüşüm projelerinden elde edilecek kredilerin geri ödemeleri ve gecikme zamları, faizler, genel bütçeden ayrılan paylar ve sair gelirlerden oluşmaktadır. Büyük yetki ve bütçeyle donatılan Bakanlık ve TOKİ hem ülke toprağını hem de emlak piyasasını yönlendiren tek aktör olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tasarıda, riskli yapıların tahliyesi, yıkma işi ve yıktırma işi, işlem ve değerlendirme işlemlerini “engelleyci” fiilde bulunanlar hakkında Türk Ceza Yasası gereğince suç duyurusu, bu eylemleri engellemeyen kamu görevlileri hakkında da ceza ve disiplin hükümlerinin uygulanacağı biçiminde yapılan düzenlemeyle de kimse-nin mülkiyetine ilişkin bir hakkı kullanamayacağı hem halka hem de kamu görevlilerine peşin bir gözdağı maddesi ile hatırlatılmaktadır.

Zorla el konulan özel mülkiyet ve hazine arazilerinin kullanımına yönelik yapım işleri, mal ve hizmet alımları şeffaflıktan uzak davetiye usulü ile ihale edilmektedir. Kamu kaynaklarının ihale ediliş biçimi, iktidara yakın kişi, kurum ve kuruluşlara pazar açıldığı endişesini hep yaşatacaktır.

Kamulaştırma davalarında bilirkişilik yapan mimar ve mühendisler bilirkişilik yolu kapatılmaktadır. Sermaye piyasasına hizmet sunan değerlendirme şirketlerinin

kamulaştırma davalarında bilirkişilik yapmalarına öncelik tanınmıştır. Değerleme şirketlerinde çalışan değerlendirme uzmanlarının çoğunlukla işletme, hukuk, iktisat gibi sosyal bilimlerde 4 yıllık eğitim almış kişiler olduğu dikkate alındığında mühendis ve mimarlara bu alanın kapatılmasını anlamak olanaklı değildir. Yargılama aşamasına dahi idareyi katarak adil yargılanma ilkesini ihlal eden bir anlayışın hakim olduğu tasarının yasalaşması durumunda, kamulaştırma bedellerinin objektif tespit edilmeyeceği açıktır. Bilirkişi seçiminde hakimın takdir hakkını elinden alan, yargılamanın bir unsuru olmadığı halde valilikleri yargılama sürecine katan bir süreçten adil bir karar beklenemez. Bakanlığı bir banka, yurttışı müşteri gören bir anlayışıyla hazırlanan bu tasarıda kamu yararı görmek olanaksızdır.

Tasarısının adı “afet riski taşıyan alanların dönüştürülmesi” olmakla birlikte aslında bir “torba yasa” özelliği taşımaktadır. Tasarının kendisi gerçekte yürürlüğe birlikte 10 madde olup, diğer tüm maddeler Genel Bütçe dahil diğer kanunlarda değişiklik yapılmasını düzenlemektedir.

Bu tasarının yasalaşması durumunda, Bakanlar Kurulu, Bakanlık ve TOKİ, % 90’ı deprem riski altında olduğu gerekçesiyle ülke topraklarını hiçbir kayıt ve koşula bağlı olmaksızın istediği imar hareketine açabilecektir. Uygulamada gerek bireyin, bölge halkının hakkını gerekse kamu yararını koruma altına alan yasa hükümleri devre dışı bırakılmakta ve idarenin denetim yollarından olan yargısal denetim yolu kapatılmaktadır. Kendini hukukla sınırlandırmayan, kişilere hukuk güvenliği tanımayan bu tasarının yasalaşması demek, yasama organının -kendi varlık gerekçesine aykırı olarak- sosyal hukuk devleti ilkesinden kamu adına vazgeçmesi anlamına gelmektedir.

Tasarı sayesinde iş, işlem ve araçlarıyla bizatihi kendisi yakın bir tehlike arz etmektedir. Kamu ve özel mülkiyet idari kararlarla alınıp-satılabilir, yaptırılabilir, dönüştürülebilir, gerek toplu gerekse zorunlu iskan olabilir, toplulaştırılıp-dağıtılabilir. Bu iş ve işlemlerden kâr edecekler de ancak idare tarafından tespit edilebilir. Riskli yapıları tespit etmekte “lisanslı kurumlar”, itirazlarda “teknik heyet”, kamulaştırma bedeline itirazlarda “değerleme şirketleri” yetkilidir. İdarelerde istihdam edilecek personele ilişkin ise hiçbir kayıt ve koşulun uygulanmayacağı yeni bir “sözleşmeli personel” statüsü belirlenmiştir.

AKP Hükümeti’nin “afetleri önleme yasası” olarak sunduğu bu tasarının doğuracağı afetler daha ağır sonuçlara yol açacaktır. Siyasi iktidara sınırsız yetkiler

tanıyan, yargı denetimini dahi yok eden tasarı geri dönülmez zararlar doğuracaktır.

Ülkemizin bir deprem ülkesi olduğu ve imar afları, denetimsizlik nedeniyle sağlıksız hale gelen kentlerde yeni bir yapılanmaya gerek olduğu hepimizin malumudur. Bu sorunun çözümü; planlama, imar, kentleşme, yapı ve afet alanlarında bilimsel, sosyal ve bütünlüklü yasal düzenlemelerle mümkündür.

Depremi Bekleyen İstanbul’da “Yapı Denetimi”nin Durumu İçer Acısı

Yapıların % 70’inin kaçak ve ruhsatsız olduğu olası bir İstanbul depremi için uzmanlar, 10 bin civarında binanın tamamen çökeceğini, 50–60 bin binanın (yani yüz binlerce konutun) ağır hasar göreceğini, 40–50 bin kişinin öleceğini; kent altyapısının tahrip olacağını ve ekonomik kaybın 20 milyar dolar civarında olacağını belirtmektedirler. Ancak bu risk ve kayıpların niteliksiz yapılaşmanın hızla sürmesi ile arttığı da gözetilmelidir.

Prof. Dr. Naci Görür, Prof. Dr. Celal Şengör, Prof. Dr. Okan Tüysüz ve Prof. Dr. Haluk Eyidoğan’dan oluşan İstanbul Teknik Üniversitesi Deprem Bilgilendirme Grubu’nun (İTÜ-DEPBİL) araştırmasına göre Marmara Denizi’nde kırılmamış 160 kilometrelik fay olduğu ve bunun tek bir seferde kırılması halinde 7,6 büyüklüğünde deprem üreteceği ifade edilmiştir.

Bu gerçek göz önüne alınarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile Ortadoğu Teknik Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi işbirliği ile İstanbul Deprem Master Planı adlı bir çalışma yürütülmüştür. Master Plan kendisini; “*İstanbul’daki mevcut yapıların güvenliklerinin incelenmesi, yeterli güvenliğe sahip olmayan yapılar için teknik hukuki, -sosyal ve mali açılardan uygunluk arz eden gerekli güçlendirme ilkelerinin belirlenmesi, ek olarak diğer teknik, sosyal, idari, hukuki ve mali önlemlerin de belirlenmesini amaçlamayan bir yol haritası*” olarak tanımlamıştır.

Master Plan’ın gelişim evresi depremle ilgili ülkemizdeki diğer tüm hazırlıklar gibi baştan sona sıkıntılı gitmiştir. Projenin başlangıcında, ön etüdün maliyeti 400 milyon dolar, genel çalışma ise 5 milyar dolara mal olacağı ifade edilmiştir. Çalışma için amaca yönelik yetiştirilmiş en az 400 mühendis ve sayısı duruma

göre değişecek teknik eleman çalışması tasarlanmış, projenin minimum bitiş süresi de 5 yıl olarak saptanmıştır.

Ancak öğretim görevlilerinin itirazlarına rağmen plandan tavizler verilmeye başlanmıştır. Zamanın ve kaynağın kısıtlı olmasından kaynaklı, planın üstünde çok fazla oynama yapılmıştır. Uzmanlar İstanbul’daki yapıların tümünün incelenmesi gerektiğini ısrarla vurgularken, her yapının tek tek incelenmesini mümkün görmeyen idari yönetimler çağ dışı bir şekilde yalnızca Zeytinburnu’nun pilot bölge seçildiği, bu bölgedeki yapıların değerlendirilmesinin yapıлып o piksel içindeki tüm yapılar için risk değerlendirmesinde esas veri kabul edilmesi gibi bir yaklaşım tercih edilmiştir. Var olan durumda plan Marmara Depremi’nden etkilenmesi olası yapıların % 90’ını kapsamayan bir duruma gelmiştir ve akıbeti meçhuldür.

Olası Marmara depremi riskinin giderek arttığı kamuoyunca bilinmektedir. Buna karşın deprem bölgelerindeki okullar, hastaneler ve diğer kamu yapıları bilimsel olarak incelenmemiş, kentsel yaşamda rant olgusu, can ve mal güvenliği kaygısının önüne geçmiştir. Milyonlarca insanın kaderiyle baş başa bırakılmış olması düşündürücüdür. Öncelikli olarak yapılması gereken, ciddi risk azaltma önlem ve uygulamalarıdır.

Deprem Bölgesindeki Sanayi Tesisleri, Enerji ve Yakıt Hatları Kentleri Patlamaya Açık Birer Bomba Durumuna Getiriyor

Deprem bölgesinde yerleşim alanlarında, I. ve II. Sınıf Gayri Sıhhi Müesseseler kapsamında yer alan Sanayi Tesisleri ve bunlarla iç içe geçmiş bulunan NATO Boru Hatları, Doğal Gaz Boru Hatları, LPG Boru Hatları, yerleşim alanları içerisinde hiçbir standarda bağlı olmaksızın kurulan ve işletilen Akaryakıt İstasyonları, Tüp Gaz Satış Bayileri, v.b. bir arada bulunmaktadır. Tüm bunların taşımakta olduğu yangın ve endüstri kazaları olasılıkları ile bu alt yapı tesislerinin yer aldığı bölgelerin taşıdığı deprem riskleri, kentleri patlamaya hazır birer bomba haline getirmekte ve yaşam güvenliğini ortadan kaldırmaktadır.

Marmara Boğazları başta olmak üzere Karadeniz, Marmara ve Ege Denizleri ile Körfezlerindeki uluslararası deniz trafiğinin taşıdığı kaza, yangın v.b. riskler yanında bu denizlere kontrolsüzce boşaltılan atıklar, kıyılarda yer alan sanayi kuruluşları ve petrol türevleri ile kimyevi madde depoları ve bunlara ait işleme–

üretme tesisleri, limanlar, deniz altında inşa edilmiş olan yakıt platformları ve boru hatları da önemli birer risk faktörü oluşturmaktadır.

Aynı şekilde sanayi kuruluşları tarafından eşgüdümsüz ve bütüncül bir yönetim modeline bağlı olmaksızın gerçekleştirilen deniz dolguları ve tehlikeli madde transferine yönelik özel iskeleler; bunların yakın çevresinde yer alan yerleşim alanları ve doğal alanlar açısından çevre kirliliği, can güvenliği, insan ve diğer canlı türleri için pek çok risk oluşturmaktadır.

Bu tür sanayi–depolama–liman v.b. tesisler, alt yapı tesisleri ile ulaşım hatlarının yer aldığı bölgelerin deprem açısından da risk taşıyor olması ve pek çoğunun fay hatları üzerinde bulunması tehlikenin boyutlarını artırmaktadır. Ancak 17 Ağustos Marmara Depreminin ardından depremin etkisi ile İzmit Körfezinde yaşanmış olan TÜPRAŞ yangını ve 28 Temmuz 2002 AKÇAGAZ patlaması dahi, bu konuda gerekli önlemlerin alınması için yeterli olmamıştır.

Körfezde petrol türevleri ve kimyevi maddelerin depolanması, transferi, üretimi ve işlenmesine yönelik faaliyet gösteren ve ne kendi aralarında ne de hemen yanlarında yer aldıkları yerleşim alanları ile aralarında hiç bir ayırıcı bant, güvenlik bölgesi oluşturulmamış olan 30 sanayi tesisinin fay hattı üzerinde yer aldığı bilinmektedir. Bunun yanında AKÇAGAZ yangınında görüldüğü gibi, bir tesiste çıkacak olası bir yangın veya patlama diğer tesislere de sıçrama tehlikesine açıktır.

Bu önemli bilgiye karşın yer seçim ve yerleşme kararlarını bu şekilde koruma kararında ısrar edilecek ve İTÜ, TÜBİTAK MAM, GYTE gibi pek çok kurumun raporlarına rağmen tasfiye kararı verilmeyecekse, bunun sorumluluğunun ilgili kurum ve kuruluşlar ve hükümetlerde olduğu bilinmelidir.

V. MAKİNA MÜHENDİSLİĞİ UZMANLIK ALANLARI ÖNLEMLERİ

Doğalgaz Projelendirme ve Tesisat Montaj Faaliyetlerinin MMO’dan Yetki Belgeli Mühendislerce Yapılması Gereklemektedir

Yalnızca bir İstanbul depreminde elektrik, likitgaz, doğalgaz ile ısınma, pişirme araçlarından kaynaklanacak çok sayıda yangın ve patlamanın oluşacağı uzmanlar tarafından belirtilmekte ve 500’den çok yangın ve patlamanın olacağı öngörülmektedir. Bu noktada Odamızın uzmanlık alanı olan tesisat konusu devreye girmektedir. Doğalgaz tesisatları konusu özellikle İstanbul’da yıllardır kanayan bir yara halini almıştır. Uzun yıllardır süren doğalgaz projelendirme ve tesisat montaj faaliyetleri TMMOB Makina Mühendisleri Odası’nın denetimi dışında, yer yer mühendis bile olmayan kişilerce yürütülmektedir. Bu konuda özellikle İGDAŞ ve diğer illerdeki kentsel gaz dağıtım kuruluşları ile EPDK, Odamızın ısrarla sürdürdüğü denetim ve gözetim için işbirliği tekliflerine duyarlı ve açık olmalıdırlar.

Bu faaliyetin yasal çerçevesi Enerji Piyasası Denetleme Kurumu tarafından yayımlanan yönetmeliklerle belirlenmiştir. Bu yönetmelikler gereği doğalgaz alanında çalışmak isteyen firmalar, gerekli izinleri bölgenin yetkili gaz dağıtım firmasından alırlar. Doğalgaz alanında faaliyet gösteren firmaların, Odamız tarafından yetkilendirilen makina mühendisleri ile çalışma zorunluluğu bulunmaktadır. Odadan yetkili makina mühendisleri yaptıkları mühendislik hizmetlerini Resmi Gazete’de yayımlanmış MMO Yönetmelikleri gereği, Odamız birimlerinin denetimine getirmek zorundadır.

Bu gereklilik ve zorunluluklar, depremini bekleyen İstanbul’da ve diğer kentlerde doğalgaz faciası yaşanmaması için uyulması gereken asgari güvenlik kurallarını içermektedir.

Toplum ve kamusal yaşamın güvenliği açısından, makina mühendislerinin doğalgaz alanında yaptıkları tüm projelerin MMO tarafından denetlenmesi gerekir. Ancak yaşananlar tam tersi doğrultudadır. Odamız bu alandaki denetimden dışlanmıştır.

Doğalgaz konusu sadece İstanbul’un değil, ülkemizin önemli bir konusudur. Kentlerde giderek yayılan doğal gaz kullanımı, güvenli ve sağlıklı bir duruma

ancak etkin denetimle gelir. Ülkemizde verilen tüm makina mühendisliği hizmetlerinin denetim yetkisi, Yasa gereği Makina Mühendisleri Odası’nındır. Bu nedenle ilgili bütün gaz dağıtım firmalarının yapması gereken, Makina Mühendisleri Odası ile işbirliği yapmaktır. Olası depremlerde can alıcı sorunların yaşanmaması için bu konu birinci dereceden önem taşımaktadır.

Depremlere Karşı Alınması Gereken Tesisat Önlemleri

Doğalgaz Tesisatı Önlemleri

Doğalgaz renksiz kokusuz ve havadan hafif bir gazdır. Buharlaşıma dereceleri çok düşük ve sıvılaştırılmaları çok zordur. Sıvı halde sudan hafiftir. LPG’nin aksine doğal gaz zeminde değil üst boşluklarda birikir ve doğal gazı da tavan seviyesinden havalandırmak gerekir. Renksiz ve kokusuz olduğundan kolay fark edilmez, havaya göre yoğunluğu 0,55–0,64’tür. Bu amaçla kullanıma verilirken karakteristik bir koku (THT) ile kokulandırılır.

Bu bilgiden sonra alınması gereken tesisat önlemleri şöyle sıralanabilir:

Gaz Yakma Sisteminde Olması Gerekenler

- Sisteme gaz girişi ana kapama vanası ile başlar.
- Sistemin emniyeti için olan cihazların yapısı, sistemdeki herhangi bir cihazın arızası halinde de emniyetin bozulmasına meydan vermemelidir.
- Gaz ve hava karışım oranı her bir yakıcı için en düşük ve en yüksek kapasite arasında sabit kalacak şekilde ayarlanabilmelidir ki stabil ve emniyetli bir yanma sağlanabilsin.
- Ana alev ve varsa pilot alev ayrı bir alev sensörü ile kontrol edilmelidir.

Bina içinde gaz kokusu hissedildiğinde ne yapılmalı?

Binanın içinde oluşabilecek doğalgaz kaçaklarının anında hissedilmesi için doğalgazın içine özel bir kokulandırıcı madde Tetrahidrotiofen (THT) katılmaktadır.

Bu kimyasal madde doğalgaza sarımsak kokusuna benzer bir koku vermektedir. Gaz kokusunun iyice bilinmesi/tanınması güvenliğin sağlanması için çok önemlidir.

Gaz Kokusu Hissedildiğinde Alınması Gereken Önlemler

Konut içerisinde gaz kokusu varsa:

- Sayaç vanası ile bütün doğalgaz cihazlarının vanaları kapatılmalıdır.
- Kapı ve pencereleri açarak konut içi havalandırılmalıdır.
- Koku olduğu müddetçe; sigara içilmemeli, kibrit ve çakmak yakılmamalı, elektrikli ev aletleri, düğme, zil, telefon, lamba, mobil telefon v.s. kullanılmamalıdır.
- 187 DOĞALGAZ ACİL, ev dışındaki bir telefon kullanılarak aranmalıdır.

Apartman içinde gaz kokusu varsa:

- Koku hissetmeyenler uyarılmalı,
- Herhangi bir butona basılmamalı,
- Cep telefonunu kullanılmamalı,
- Sigara, çakmak, kibrit kullanılmamalı,
- Asansör kullanılmamalı,
- Bina girişindeki “Ana Gaz Kesme Vanası” kapatılmalıdır.

Sokakta gaz kokusu varsa:

- Kokuyu duymayanlar uyarılmalı,
- Sigara içilmemeli, içenler engellenmeli,
- Çakmak, kibrit kullanılmamalı,
- Çalışan otomobil varsa stop ettirilmeli,
- Kazı ve kaynak yapan varsa uyarılmalı,
- Cep telefonu kullanılmamalı, kullananlar uyarılmalı,
- Kaçak görüldüyse bölgeden uzaklaşılmalı,
- Dairelere gaz girişini engellemek için camlar, kapılar kapatılmalı,
- Başka bir yerden 187 Doğalgaz Acil aranmalıdır.

Sokağın gaz emniyeti için:

- Sokakta kazı yapanlar (kim olursa olsun) 187 Doğalgaz Acil’e bildirilmeli,
- Doğalgaz servis kutularına zarar verilmesi engellenmeli,
- Servis kutularına acil müdahaleyi engelleyecek biçimde araç park edilmemeli,
- Gaz hattı ve servis kutularının hasarları hemen 187 Doğalgaz Acil’e bildirilmelidir.

Doğalgaz Tesisatında Deprem Önlemleri

Deprem öncesinde:

- Doğalgaz tesisatının ana kapama vanasının yeri belirlenmeli,
- Kombi ve su ısıtıcısının duvara veya yere sallanmayacak şekilde monte edilmesine dikkat edilmelidir.

Deprem sonrasında:

- Kombiler mutlaka servise kontrol ettirilmeli,
- Doğalgaz ana kesme vanası veya diğer vanalar hemen kapatılmalı,
- Doğalgaz yakıcı cihazlar, su ısıtıcılar, duman bacaları, havalandırma menfezleri kontrol edilmeli,
- Gaz sızıntısının tamamıyla giderildiğinden emin olmadan elektrik düğmeleri açıkta kapatılmamalı, kapalıysa açılmamalıdır.
- Telefon kullanılmamalı, ateş ve kıvılcım üreten aletler yakılmamalı veya açılmamalıdır.

Doğalgaz tesisatı için önemli olan deprem sırasında veya hemen sonrasında bina gaz bağlantısının kesilmesidir. Bu konuda ancak ana gaz dağıtım hatlarında önlem alınması deprem senaryoları içinde yer almıştır. Ancak binaların gaz bağlantılarının kesilmesi insan eliyle gerçekleşmektedir. Doğalgaz tesisatı yönetmeliklerinde bu yönde bir zorunluluk yoktur. Ancak deprem anında otomatik olarak gazı kesen vanalar mevcuttur ve bunlar örneğin ABD deprem bölgelerinde kullanılmaktadır. Bu vanaların elektrik ve mekanik tipleri olmakla birlikte, bilyeli mekanik tipleri çok daha güvenilirdir ve tercih edilmelidir. Türkiye’de deprem riski yüksek olan bölgelerde kullanılması gündemdedir.

Doğalgaz tesisatında deprem açısından önemli olan bir başka nokta, mutfak fırını, ocak v.s. cihazların sabit boru tesisatına çok kaliteli tip esnek hortum v.b. elemanlar kullanılarak bağlanmasıdır. Esnek hortumlar yeteri kadar uzun olmalı ve cihazın depremdeki hareketlerine kopmadan izin vermelidir.

Deprem Emniyet Ventilleri (Sismik Hareketi Algılayan Otomatik Gaz Kesme Cihazları)

Deprem durumunda yerleştirildiği gaz hattında gaz beslemesini otomatik olarak kesmek üzere, sismik hareketi algılama araçları ve tahrik mekanizmasına sahip cihazlar grubudur (TS 12884). Deprem sarsıntısı olduğunda gaz akışını ve panelin elektriğini kesen bir tertibat olmalıdır. Bu “Binaların Yangından Korunması Hakkında Yönetmelik”in 113. maddesi gereği zorunlu tutulmuştur.

Doğalgaz, LPG ve propan hatları depreme karşı deprem emniyet ventilleri ile korumaya alınmalıdır. Doğalgaz, LPG ve propan hatları deprem anında, bina içinde binaya etkiyen deprem kuvvetleri neticesinde kırılabilir ve kontrolsüz gaz kaçaqları meydana çıkabilir. Bu gaz kaçaqları neticesinde çıkabilecek yangınlar, depremin de getirdiği olumsuz şartlar ile birlikte deprem felaketinin etkisini arttırabilir. Deprem ventilleri doğalgaz, LPG ve propan hatlarına monte edilirler. Görevleri, belirli bir büyüklüğün üzerindeki depremlerde binaya gaz akışını kesip, bina içindeki gaz hatlarında olası bir kırılma da kontrolsüz gaz kaçaqlarını engellemektir.

Doğalgaz, LPG ve propan hatlarında kullanılacak deprem emniyet ventilleri çalışma prensibi olarak mekanik ve elektromekanik olarak ikiye ayrılabilir. Elektromekanik deprem emniyet ventilleri, voltajdaki dalgalanmalardan ve elektrik kesilmelerinden (ki Türkiye’de voltajlarda sürekli dalgalanma ve sık sık elektrik kesilmesi olmaktadır) etkilenmekte ve emniyetli olarak çalışmamaktadırlar.

Mekanik deprem emniyet ventilleri ise elektrik enerjisine bağlı olmadıklarından güvenli ve emniyetli olarak sadece belirli bir büyüklüğün üzerindeki depremlerde aktive olup gaz akışını keserler. Deprem emniyet ventilleri şiddeti 5,4 ve üzeri olan depremlerde devreye girerek %100 emniyetli olarak gazı keser ve tam sızdırmazlık sağlar. Ventil içinde bulunan çelik kapatma küresi, şiddeti 5,4 ve daha üzerindeki depremlerde sarsıntının etkisiyle gaz hattını kapatmakta ve tam sızdırmazlık sağlamaktadır. Ventil tekrar kurulmadan gaz akışına izin verme-

mektedir. Dolayısıyla ventil mekanik yapısı sayesinde sadece deprem anında devreye girer, servis ve bakım ihtiyacı yoktur. Deprem sırasında gazı kesen deprem emniyet ventili, deprem sonrası boru hatlarının sızdırmazlık ve gaz kaçağı kontrolleri yapıldıktan sonra bir tornavida yardımı ile tekrar kurulur. Ventil yatay monte edilmelidir, yatay montajı kontrol için su terazisi ventilin üzerindedir. Tekrar kurulan ventil, üzerindeki gözetleme camından kontrol edilebilir.

Sismik hareketi algılayan gaz kesme cihazı ve gazı kesen selenoid vanaların her 6 ayda bir periyodik bakım ve kontrolü yapılmalıdır.

Mekanik Tesisat Deprem Önlemleri

Türkiye’nin sıkça depremlerin yaşandığı, önemli bir bölümünün 1. Dereceden deprem kuşağında olduğu göz önünde bulundurularak, yapının statüsünde olduğu gibi, mekanik tesisatın kurulmasında da bir takım önlemler alınması gerekir. Bugüne kadar mekanik tesisat tasarımında ve uygulamasında sismik koruma Türkiye’de dikkate alınmayan bir konuydu. Ancak dış kaynaklı bazı projelerde belirli ölçülerde önlem alınması öngörülüyordu. Son depremlerden sonra bu konunun daha önem kazanarak, uygulamanın yaygınlaşacağını ümit etmek mümkündür.

Deprem doğrudan insanları öldürmez. Esas öldürücü olan insan eliyle yapılan yapıların çökmesidir. Bu nedenle burada esas olarak insan eliyle yapılan yapılar ve özellikle mekanik ekipman ve tesisat üzerinde depremin yarattığı etkiler üzerinde durulmalıdır.

Bu çerçevede önemli bir nokta, mekanik tesisatın sürekli çalışmakta olmasıdır. Deprem ise bina ömrü içinde birkaç kere gerçekleşebilecek bir olaydır. Dolayısıyla çok uzun aralıklarla olması muhtemel bir olay için alınacak önlemler ekipmanların normal çalışmasını etkilememeli, ancak deprem olduğunda devreye girmelidir.

Yapıların normal ömrü içerisinde küçük ve orta şiddetli depremlerle birkaç kez karşılaşılacağı muhtemeldir. Mekanik tesisatın sismik olarak korunmasında amaç; binaları tahrip edecek düzeyde oluşmayacak depremlerde, tadilatı mümkün olabilecek mekanik sistemin yıkılmasını ve depremde tahrip olmasını önlemektir.

Özellikle Richter ölçeğiyle 7 ve/veya üzeri şiddetteki depremlerin sonucunda sistemlerin sökülüp yenilenmesi gereklidir.

Mekanik tesisatların depremden korunması için sismik korumanın önemi büyüktür.

Mekanik tesisatlardaki cihaz, boru ve kanallarda aşağıda sıralanan sismik korumalı bağlantı elemanları kullanılabilir.

Sismik Sınırlayıcılar

Bu tür sismik korumalı bağlantı elemanları hareketli ve sabit sismik sınırlayıcılar olarak adlandırılabilir.

Hareketli tip elemanlarda, bir veya birkaç sensör yardımıyla deprem algılandırılarak, korunmak istenen cihaz ve/veya cihazları deprem anında otomatik olarak cihaz bağlantı yüzeyine katı bir biçimde sabitleyen bir kilit mekanizmasıdır. Deprem dışında kilit mekanizması açıktır. Duyar eleman elektronik veya mekanik olabilir. Kilitleme mekanizması ise, pnomatik, elektrik veya mekanik tahrikli olabilir.

Sabit Tip Sismik Sınırlayıcılar

Bu tip elemanlar, elastik yastıklar ve bunları çevreleyen çelik muhafazalardan oluşur.

Bir mil ve yatağından oluşan sistem, cihaz ve cihaz montaj yüzeyine çalışma prensibine uygun bir şekilde montaj edilir. Deprem (sismik hareket) oluştuğunda mil hareketlenir ve korunmak istenen cihaz hareket etmeden mil hareketi ile cihazda depremin oluşturabileceği mekanik salınım sınırlanır.

Sabit tip sınırlayıcılar birçok yöntemle tespit edilerek uygulanabilir. Bu tip sınırlayıcılar; hareket sabitleyiciler, çelik halatlar, titreşim yalıtımlı askılar, çelik platformlar, esnek bağlantı parçaları olarak adlandırılabilir.

Mekanik tesisatları depremden sismik sınırlayıcılar yardımıyla korumak için ekipmanları etkileyen kuvvetlerin dinamik veya statik özellikleri, büyüklükleri tespit ederek sismik sınırlayıcıları seçmek gereklidir. Ekipmanların deprem sırasında ve sonrasında çalışmaya devam edip etmeyeceği, depremden belli bir süre sonra tamir edilerek çalışmaya devam edeceği ya da sadece yerine sabit kalması

gibi durumlara göre analiz yöntemi tespit edilmeli ve tespit edilen analiz yöntemi sonucu sismik sınırlayıcılar belirlenmelidir.

Boru ve Kanallar

Boru ve kanalların cihazlara katı bağlanması işlemi esnek bağlantı elamanları (körüük, kompanseör, fleks hortumlar v.b.) ile sağlanmalıdır. Bu durumda cihazlar, borular, kanallar yapıya ayrı ayrı sabitlenmiş olacaktır. Özellikle şaft içerisinden geçen boru ve kanallar sabit veya kayar mesnetlerle yapıya sabitlenmelidir. Boruların veya kanalların halatla bağlanması durumunda halatı yapıya sabitleyen elemanlar uygun ve sağlıklı olmalıdır.

Ülkemizde kullanımı gittikçe yaygınlaşan doğalgazın (LPG, CNG ve LNG için de geçerlidir.) cihazlara arzında kullanılan boru sistemleri için aynı yöntemler dikkate alınmalıdır. Ayrıca bu sistemlerde gaz dağıtım şirketlerinin ilgili şartname ve yönetmeliklerine uyulmalıdır.

Bacalar

Katı, sıvı ve gaz yakıtlı kalorifer tesisatlarındaki ve havalandırma sistemlerindeki bacalar önem arz etmektedir. Depremde baca sistemlerinde oluşan (oluşabilecek) hasarlar sistemin sağlıklı çalışmasına ve ölümcül kazalara yol açmaktadır. Deprem gerçekleşirse dahi, konutlarda gaz kullanımı esnasında yanlış uygulamalardan kaynaklı veya bacaların temizletilmemesinden dolayı poyraz ve lodolu havalarda baca gazı zehirlenmesi ile ilgili vakalar yaşanabilir. Bu tür sorunları yaşamaması ve daha büyük zararlar görmemesi için aşağıda belirtilenlerin yerine getirmeleri gerekmektedir.

- Her yıl düzenli olarak bacalar temizletilmelidir.
- Her yıl düzenli olarak yakıcı cihazların yıllık bakımları yaptırılmalıdır.
- Yakıcı cihazların baca sensörleri servislere kontrol ettirerek çalışır hale getirilmelidir.
- Kombi, ocak, doğalgaz sobası gibi bacalı cihazların baca giriş çapı 13 cm’den küçük olanları bacanın girişine uygun ölçülere getirilmeli ve cihaz ile baca bağlantısı çelik flex ile değiştirilmelidir.
- Bacalı doğalgaz cihazları, 8 m³’den daha küçük alanlara yerleştirilmemelidir.

- Doğalgaz cihazının bağlı olduğu bacaya, teknik olarak başka hiçbir cihaz bağlanmamalıdır.
- Bacalı kombi ve soba bulunan odalarda yatılmamalıdır.
- Bacalı cihazlar, banyo ve tuvaletlere yerleştirilmemelidir.
- Yüksekliği 4 metreden az bacalara, bacalı kombi veya şofben bağlanmamalıdır.
- Şönt (ortak) bacalara, bacalı kombi, şofben veya soba bağlantısı yapılmamalıdır.
- Cihazlar mutlaka müstakil bir bacaya bağlanmalıdır.
- Mutfaktaki doğalgazlı şofben veya kombi bacası, aspiratör bacasına bağlanmamalıdır.
Ülkemizde fazla önem verilmeyen, bina mekanik ekipman ve tesisat üzerinde depremin etkileri ve alınabilecek önemleri deprem öncesi ve deprem sonrası alınabilecek önemler olarak sıralayabiliriz:

Bina ve Toplu Konut Mekanik Armatür ve Tesisatlarında Deprem Öncesi Alınacak Önlemler

- Her türlü yapıların yapımında olduğu gibi mekanik tesisatların yapımında da en önemli aşamanın proje olduğuna dikkat edilmelidir.
- Bütün mekanik sistemler proje aşamasında çözülmelidir. Projelerin TMMOB MMO tarafından denetlenmiş olması projelerin güvenilirliği açısından önemlidir.
- Proje aşamasında özellikle rezervasyonlar, delikler, geçişler ve sistemlerin birbirleriyle ilişkileri çözülmüş olmalıdır. Montajlar projeye uygun olmalıdır.
- Mekanik tesisatların uygulamaları esnasında, yapının statığına uygun olmayan değişikliklere yol açacak yöntemlerden kesinlikle kaçınılmalıdır.
- Cihazların ankrajları amacına uygun olarak deprem yüklerine göre sabit veya sismik sınırlandırıcı olmalıdır.
- Doğalgaz, LPG tesisatlarının bulunduğu özellikle çok katlı binaların girişlerinde deprem ventili kullanılması tercih edilmelidir.
- Fırın, kombi, ocak v.b. doğalgaz, LPG kullanılan cihazlar kaliteli esnek bağlantı elemanları ile tesisatlara bağlanmalıdır.

- Yangın pompaları, sıcak-soğuk su pompaları v.b. cihazların çıkışları boru tesisatlara özel titreşim absorberleri ile bağlanmalıdır.
- Tesisatlarda kullanılacak boru genişleme parçaları, kompensatörler ve omegalar deprem yüklerini karşılayacak yetenekte seçilerek uygulanmalıdır.
- Boru tesisatlarındaki sabit ve kayar mesnetlerin deprem yüklerine uygunluğu göz önünde bulundurularak uygulanmalıdır.
- Mekanik tesisat uygulamalarının proje uygunluğu kontrol edilmeli, uygun olmayan tesisatlar tadil edilmeli ve/veya yenilenmelidir.

Deprem Sonrası Alınacak Önemler

- Yakıt kaçak kontrolleri yapılmalıdır. Sıvı yakıt, LPG (Sıkıştırılmış Petrol Gazı), LNG (Sıkıştırılmış Doğalgaz) ve doğalgaz yakıt depolarının kontrolleri yapılmalıdır.
- Boru, kanal ve cihazların esnek bağlantı noktalarının kontrolü yapılmalıdır.
- Boru tesisatı kaçak ve sızdırmazlık kontrolü yapılmalıdır.
- Bacaların kontrolü (mekanik ve duman tabletleri ile) yapılmalıdır.
- Yangın tesisatları bütün sistemleri ile birlikte kontrol edilmelidir.
- Yakıcı cihazların fonksiyonlarının durum tespit ve kontrolleri yapılmalıdır.

VI. DEPREM SORUNUNA KALICI ÖNLEMLER İÇİN ÖNERİLER

Raporumuzdaki tespitler doğrultusunda, TMMOB’ye bağlı ilgili Odalarla birlikte işaret ettiğimiz üzere, yasama ve mevzuat sürecinden başlayarak yasal, yönetsel, uygulamaya yönelik köklü değişiklikler yapılması gerekmektedir. Bu kapsamda yapılması gerekenler aşağıda kamuoyunun dikkatine sunulmaktadır.

- Mühendislik, mimarlık ve şehir plancılığı hizmetleri yoluyla bilim ve teknolojinin toplum yararına sunumu olmazsa olmaz bir koşul olarak görülmeli, sosyal devletin planlı, dengeli kalkınma, bölgesel planlama gibi unutulmuş araçları deprem, kent ve güvenli yapılaşmada ivedi olarak devreye sokulmalıdır.
- Depremlere ilişkin üniversiteler, TMMOB ve bağlı meslek odaları ile uygulamacı kamu kurumlarının bilgi ve deneyim birikimine dayanarak, piyasa/özelleştirmeci anlayışlardan bağımsız bir önlemler bütünü oluşturulmalıdır.
- Deprem öncesi, deprem sırası ve sonrasında yapılacak çalışmalara ilişkin kamu yararı ve ülke çıkarını gözeterek ulusal bir deprem politikası belirlenmeli, bu çerçevede bir Ulusal Deprem Stratejisi ve Türkiye Deprem Master Planı hazırlanmalıdır.
- Afet olgusu karşısında planlama, araştırma, gözlem, zarar azaltma, hazırlık, acil müdahale ve iyileştirme yöntemleri kamu düzeyinde geliştirilmelidir. Deprem zararlarını azaltma önlemleri, İmar Yasası ve ilgili mevzuatlara yansıtılmalı, kent planlaması ve yapı üretimi bütünlüklü bir şekilde ele alınmalı ve hızla Afet Yönetimi Stratejik Planı oluşturulmalıdır.
- Yapı denetim uygulamasını yönlendiren her türlü karar sistemi, konu ile ilgili tüm kurum ve kuruluşların yer alacağı süreçlerde oluşturulmalıdır. İmar, Yapı, Dönüşüm Alanları, Yapı Denetim ve Afet Yasaları, ilgili yönetmelikler ve ilgili yasa tasarıları başta TMMOB ve bağlı Odalar, üniversiteler ve ilgili kesimlerin katılımıyla yeniden düzenlenmelidir. TMMOB ve bağlı Odaları bu alanlara ilişkin yasa ve mevzuat hazırlık süreçlerinin asli unsuru olarak tanınmalıdır.

- Deprem hasarı ve can kayıplarının azaltılmasının bilinen tek yolu mühendis, mimar ve şehir plancılarının ortak çabalarıyla depreme dayanıklı yerleşim alanları ve yapılar tasarlamak ve üretmektir. Bu nedenle ticari yanı ağır basan zoraki çok elemanlı, hantal yapılı, mali açıdan çok külfetli yapı denetim şirketi modeli yerine; uzmanlık ve ahlaki niteliklere sahip yapı denetçilerinin etkinliğine dayalı bir Yapı Denetim Uygulaması modeli geliştirilmelidir. Yapı denetiminde meslek odalarının sürece daha etkin katılımını sağlayacak yeni bir planlama, tasarım, üretim ve denetim süreci modeline ivedi bir ihtiyaç duyulmaktadır. Bu kapsamda, ticarileştirmeyi esas alan 4708 Sayılı Yapı Denetim Yasası özel olarak iptal edilerek yeni bir yasa çıkarılmalı; 3194 Sayılı İmar Yasası ve bağlı ikincil mevzuat, söz konusu model esas alınarak yeniden düzenlenmelidir.
- Bütün kamu yapıları yasa kapsamına alınmalıdır. TOKİ, KİPTAŞ ve benzeri kuruluşların inşaatlarının denetimi, yapı denetim sistemine dahil edilmelidir.
- Yapı üretimi düzeninin asli öğelerinden olan müteahhitliğin tanımı netleştirilmeli yapı ile ilgili uzmanlığı olmayan meslek sahiplerinin yapım işini üstlenmesi engellenmelidir.
- Yapı denetim uygulamasını sağlam bir zemine oturtacak Yapı Sigortası ve Mesleki Sorumluluk Sigortası sistemine bir an önce geçilmelidir.
- Denetimsiz yapılaşmayı teşvik ve yapı denetimini ticarileştirme/özelleştirme politikalarından vazgeçilmeli, kamusal denetim güçlendirilmeli, Yapı Denetim sürecine dahil kurum ve kuruluşların görev, yetki ve sorumlulukları yeniden tanımlanmalıdır. Yapı Denetimi ile ilgili kamusal yapılanmalarda TMMOB ve bağlı Odalar, görev, yetki ve sorumlulukları tanımlanarak temsil edilmelidir.
- Denetçi belgeleri ve takibi TMMOB’ye bağlı Odalar tarafından verilmeli; yapı denetimi mekanizmasında yer alan meslektaşların sicilleri TMMOB ve ilgili Odalar tarafından tutulmalı; meslek içi eğitimler TMMOB’ye bağlı Odalarca yapılmalıdır.
- Bina ve doğal eki mekanik tesisatının tasarım, üretim ve bakımında gerek üretenler, gerekse bunları denetleyenler TMMOB MMO tarafından belge-

lendirilmiş konunun uzmanı mühendisler olmalı ve bu husus bütün yasal düzenlemeler ile Yapı Denetimi Yasasında özel olarak yer almalıdır.

- Yapı denetim kuruluşlarının denetimi ve ceza sisteminde halen uygulanmakta olan yöntem sorunludur. Doğrudan kapatma yerine sistemin daha doğru işleyişini sağlayacak para cezalarını da kapsayan kademeli yaptırımlar uygulanmalıdır.
- Deprem ve yapı denetimiyle ilgili davalarda mahkemeler TMMOB’ye bağlı ilgili Odalarla kurumsal ilişki geliştirmeli, bilirkişilik sistemi gözden geçirilmelidir.
- TMMOB tarafından hazırlanan “Yetkili Mühendis, Mimar ve Şehir Plancılarının Belirlenmesi ve Belgelendirilmesine İlişkin Kanun Tasarısı” ivedilikle yasalaşmalıdır.
- Deprem tehlike analizlerinde kullanılan ve temel veri tabanı niteliğindeki “Diri Fay Veri Tabanı” oluşturularak işler hale getirilmelidir.
- Doğa olaylarının ve bazı sanayi tesislerindeki kusurların afetlere dönüşmesine karşı hazırlıklı olmak, olası riskleri önceden görmek ve bunlara karşı can güvenliğini sağlayacak önlemleri almak birincil öncelik olarak benimsenmelidir. İnsan yerleşimlerinin güvenli kılınması ve afet zararlarının en aza indirilebilmesi için önleyici önlemlerin geliştirilmesi gerekmektedir. Yalnızca deprem sonrasıyla sınırlı kalan değil, deprem öncesi önlemleri de planlayan bir yaklaşım ön plana geçmelidir.
- AKÇAGAZ yangınında görüldüğü gibi, bir tesiste çıkacak olası bir yangın veya patlama diğer tesislere de sıçrama tehlikesine açıktır. Bu tür I. ve II. sınıf gayri sıhhi müesseseler kapsamına giren tesislerin birbirlerine güvenlik–yaklaşma mesafelerinin ne olması gerektiği konusunda gerekli çalışmalar yapılarak, standartlar ve koşullar imar mevzuatına aktarılmalıdır.
- Binaların Yangından Korunması Hakkında Yönetmelik, TMMOB’ye bağlı ilgili meslek odalarının uygulama sürecinde yer almasına yönelik olarak düzenlenmeli; makina ve elektrik mühendisleri ile mimarların tasarım, üretim ve denetim aşamalarında aktif rol üstlenebilecekleri şekilde uygulanmalı ve mevcut binaları da kapsayacak şekilde uyumlaştırılması yönünde çalışmalar yapılmalıdır.

- Okul ve hastaneler başta olmak üzere kamu yapılarının depreme karşı güvenli olup olmadıklarının tespiti için konunun uzmanı mühendisler tarafından kontrollerine yönelik bir çalışma başlatılmalı, bu çalışmada Üniversiteler, TMMOB’ye bağlı ilgili Meslek Odaları ve Belediyelerin yer alması sağlanmalıdır.
- Deprem bölgelerinde bulunan LPG Depolama ve Dolum Tesisleri gibi tüm endüstriyel tesislerin risk analizlerinin yapılması sağlanmalıdır. Bu tür tesislerin güvenlik mesafelerinin taşıdıkları risklere göre yeniden belirlenmesi bir zorunluluktur. Bu mesafeler içinde yer alan yerleşim alanlarının kamulaştırılma finansmanı tesis sahipleri tarafından sağlanmalı, bu alanlar Bakanlar Kurulu Kararı ile “afet bölgesi”, “yapı yasaklı alan” ilan edilmelidir.
- Sağlık, su, yağmur suyu, atık su, sıcak su, kızgın su, buhar, kızgın yağ, ısıtma, soğutma, asansör, doğalgaz, LPG, sanayi gazı, yakıt, yangın, acil durum/ışıklandırma, yangın, elektrik, yalıtım, güvenlik, depolama, havuz, iletişim ve ulaştırmaya ilişkin tüm tesisat uygulamaları deprem, acil ve afet durumları açısından incelenmeli ve TMMOB’ye bağlı ilgili Odaların eğitim, belgelendirme, denetim süreçlerine tabi kılınmalıdır.
- Doğalgaz, elektrik, ısıtma kazanları, jeneratörler ve gaz tesisatları için erken uyarıcı ve gaz/akım kesici sistemler uygulanmalı, denetimleri meslek odalarınca yürütülmelidir.
- Doğalgaz firmalarının MMO’dan yetki belgeli mühendislerle çalışması sağlanmalıdır.
- Doğalgaz projeleri ve montaj denetimlerinin MMO’nun mesleki denetiminden geçirilmesi sağlanmalıdır.
- Bu önlemler yanı sıra binalar ve sanayi tesislerindeki mekanik tesisat ve doğal gaz tesisatlarına ilişkin kamuoyunun bilinçlenmesi sağlanmalıdır.
- Toplumun bilinçlendirilmesi meslek odaları, üniversiteler, ilgili kamu kurumları ve ilgili kuruluşların katılımıyla ve bir seferberlik atmosferi içinde yapılmalıdır.
- Depremlere karşı toplumsal önlemler bağlamında mahallelerden başlayarak katılımıcılığı temel alan örgütlenmelere yönelinmelidir.

- Deprem mühendisliği ile ilgili lisans programı önerilerinin tartışmaya açılması sağlanmalıdır.
- Deprem bölgelerindeki orta hasarlı onarılmayan binalar ile ağır hasarlı ve halen yıkılmamış olan binalar bir an önce yıkılmalı, bu binalarda oturanlar hak sahibi sayılmalıdır. Enkazı kaldırılmayan binaların tasfiyesi sağlanmalıdır.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası, deprem sonrasında yaşamları karanlığa sürüklenen insanların yaşadığı sosyal deprem ve umutsuzluğu, bir gecede kararan hayatları, yıkılan hayalleri unutmamıştır. Bu toplumsal acı ve sorunları yüreğimizde hissediyoruz.

Marmara, Bingöl, Van Depremlerini unutmadık, unutturmayacağız!

Bütün yetkilileri bir kez daha uyarıyor, duyarlılığa davet ediyor ve önlemler bütünlüğü için işbirliğine çağırıyoruz.

